

ROBIN SHARMA

CLUBUL 5 A.M.

FII STĂPÂN PE DIMINEAȚA TA!

FĂ-ȚI VIAȚA MAI BUNĂ!

Traducere din limba engleză de
DANA DOBRE

 ACT și Politon

2019

DE ASEMENEA, DE ROBIN SHARMA

The Monk Who Sold His Ferrari (Călugărul care și-a vândut Ferrari-ul)

The Greatness Guide (Ghidul măreției)

The Greatness Guide, Book 2 (Ghidul măreției, Cartea a doua)

The Leader Who Had No Title (Lider fără funcție)

Who Will Cry When You Die?

Leadership Wisdom from The Monk Who Sold His Ferrari (Atinge măiestria în leadership cu călugărul care și-a vândut Ferrari-ul)

Family Wisdom from The Monk Who Sold His Ferrari (Învățăături spirituale pentru familia ta. De la călugărul care și-a vândut Ferrari-ul)

Discover Your Destiny with The Monk Who Sold His Ferrari (Descoperă-ți destinul cu călugărul care și-a vândut Ferrari-ul)

The Secret Letters of The Monk Who Sold His Ferrari (Scrisorile secrete ale călugărului care și-a vândut Ferrari-ul)

The Mastery Manual

Little Black Book for Stunning Success

The Saint, the Surfer, and the CEO (Sfântul, surferul și CEO-ul)

MESAJ DIN PARTEA AUTORULUI ȘI DEDICAȚIE

Sunt extrem de recunoscător că această carte se află în mâinile tale. Sper din toată inima că te va ajuta să îți exprimi pe deplin și minunat înzestrările și talentele. Și că va genera revoluția unor transformări eroice ale creativității, productivității, prosperității și sprijinului adus comunității.

Clubul 5 a.m. se bazează pe un concept și o metodă pe care le predau, de peste 20 de ani și cu un succes extraordinar, unor antreprenori renumiți, unor directori executivi de companii legendare, unor superstaruri din sport, unor idoli din muzică și unor membri ai caselor regale.

Am scris această carte în decursul a patru ani petrecuți în Italia, Africa de Sud, Canada, Elveția, Rusia, Brazilia și Mauritius. Uneori cuvintele au curs fără efort, de parcă mă împingea din spate o briză ușoară de vară, pe când alteori m-am zbatut să merg mai departe. Uneori am vrut să flutur steagul alb al epuizării imaginației, însă, în alte perioade ale acestui proces spiritual intens, o responsabilitate mai înaltă decât propriile mele nevoi m-a încurajat să continui.

Am dat tot ce am avut de dat în scrierea acestei cărți pentru tine. Și le mulțumesc din inimă tuturor oamenilor foarte buni de pe toată planeta care au stat alături de mine până am terminat de scris.

Și astfel, din toată inima, îți dedic smerit această carte ție, cititorule. Lumea are nevoie de mai mulți eroi, dar de ce să îi așteptăm, când ai tot ce îți trebuie pentru a deveni unul dintre ei?

Cu dragoste și respect,

CUPRINS

1. Un act periculos	9
2. O filosofie zilnică pentru a deveni legendar	11
3. O întâlnire neașteptată cu un necunoscut surprinzător	21
4. Cum să lași în urmă mediocritatea și tot ce este obișnuit	30
5. O aventură bizară pentru o dimineață perfectă	55
6. Un zbor către productivitatea, virtuozitatea și invincibilitatea maximă	69
7. Pregătirea pentru transformare începe în paradis	86
8. Metoda 5 dimineața: rutina matinală a celor care fac istorie	97
9. O schemă pentru exprimarea măreției	112
10. 4 lucruri aflate în centrul atenției celor care fac istorie	130
11. Navigând pe valurile vieții	189
12. Clubul 5 a.m. descoperă protocolul stabilirii obișnuințelor	202
13. Clubul 5 a.m. învață <i>Formula 20/20/20</i>	248
14. Clubul 5 a.m. înțelege caracterul esențial al somnului	286
15. Cele 10 Tactici pentru Genialitate pe Viață	302
16. Clubul 5 a.m. adoptă Ciclurile Gemene ale Performanței de Elită	333
17. Membrii Clubului 5 a.m. devin eroii propriei lor vieți	378
Un an mai târziu	394
Ce urmează în aventura ta eroică?	397
Stimulează-ți ascensiunea citind toate bestsellerurile de talie mondială ale lui Robin Sharma	399

„Vom avea la dispoziție o eternitate pentru a sărbători victoriile, dar numai câteva ore înainte de apus pentru a le câștiga.”

– **Amy Carmichael**

„Din punctul meu de vedere, niciodată nu este prea târziu sau, în cazul meu, prea devreme să fii cine vrei să fii... sper că trăiești o viață de care ești mândru. Dacă descoperi că nu ești, sper să ai tăria de a o lua de la capăt.” – **F. Scott Fitzgerald**

„Iar cei care au fost văzuți dansând au fost considerați nebuni de către cei care nu puteau să audă muzica.” – **Friedrich Nietzsche**

CAPITOLUL 1

Un act periculos

O armă ar fi prea violentă. Un ștreang ar fi prea demodat. Și o lamă de cuțit pe încheietura mâinii ar fi prea tăcută. Așadar, întrebarea a devenit: *Cum s-ar putea pune capăt rapid și precis unei vieți altădată glorioase, cu un deranj minim, dar cu un impact maxim?*

Cu numai un an în urmă, împrejurările fuseseră considerabil mai pline de speranță. Antreprenoarea fusese sărbătorită în stil mare ca un titan al industriei sale, un lider al societății și un filantrop. Se apropia de patruzeci de ani și conducea o companie tehnologică pe care o fondase în camera ei de cămin, în timpul facultății, companie pe care o adusese la un nivel din ce în ce mai mare de dominare a pieței, fabricând produse pe care clienții săi le adorau.

Cu toate acestea, acum era luată pe neașteptate de o lovitură josnică și alimentată de gelozie, care avea să îi slăbească participația la firma pe care o clădise investind în ea cea mai mare parte a vieții, obligând-o să își găsească o nouă slujbă.

Cruzimea acestei întorsături uimitoare a evenimentelor s-a dovedit a fi de nesuportat pentru antreprenoare. Dincolo de expresia ei de obicei glacială, bătea o inimă

plină de afecțiune, compasiune și extrem de iubitoare. Simțea că viața însăși o trădase. Și că merita mult mai mult.

S-a gândit să înghită un flacon uriaș cu somnifere. Periculosul act ar fi mai curat astfel. Le-ar lua pe toate odată și ar termina repede treaba, s-a gândit ea. Trebuie să scap de durerea asta.

Apoi, a zărit ceva pe dulapul elegant de stejar din dormitorul în întregime alb: un bilet la o conferință de dezvoltare personală pe care i-l dăduse mama ei. Antreprenoarea râdea de obicei de oamenii care participau la asemenea evenimente, numindu-i oameni cu „aripile frânte” și spunând că încercau să găsească răspunsuri la un pseudoguru, când tot ce le trebuia pentru a avea o viață rodnică și plină de succes se afla deja în ei.

Poate că era momentul să își schimbe părerea. Nu vedea prea multe opțiuni. Fie se ducea la seminar și trăia o schimbare care avea să îi salveze viața. Fie avea să își găsească pacea. Printr-o moarte rapidă.

CAPITOLUL 2

O filosofie zilnică pentru a deveni legendar

„Nu-ți lăsa flacăra să piară, cu fiecă scânteie de neînlocuit, în smârcurile deznădejzii lui nu chiar, nu încă și deloc. Nu-ți lăsa eroul din suflet să piară singur și frustrat din cauza vieții pe care ai meritat-o și nu ai putut să o ai. Lumea pe care o dorești poate fi câștigată. Este reală. Este posibilă. Este a ta.”

– Ayn Rand

Era unul dintre cei mai buni oratori. Un adevărat Vrăjitor.

La cei peste 80 de ani ai lui, se apropia de sfârșitul unei cariere fabuloase și devenise renumit în toată lumea ca un mare maestru al inspirației, o legendă a leadershipului și un politician sincer, care îi ajuta pe oamenii obișnuiți să își valorifice cele mai mari înzestrări.

Într-o cultură încărcată de volatilitate, incertitudine și insecuritate, evenimentele organizate de Vrăjitor atrăgeau un număr de ființe umane care ar fi umplut un stadion și care tânjeau nu numai să ducă o viață magistrală, plină de creativitate, productivitate și prosperitate, dar și să trăiască în așa fel încât să înalțe cu pasiune umanitatea. Astfel încât, la sfârșit, să creadă cu tărie că au lăsat o moștenire

minunată și că și-au pus amprenta asupra generațiilor ce vor urma.

Munca acestui om era unică. Amesteca revelații care îl întăresc pe războinicul existent în caracterul nostru cu idei care îl cinstesc pe poetul sentimental ce ne sălășluiește în inimă. Mesajul său le arăta oamenilor obișnuiți cum să reușească la cel mai înalt nivel în domeniul afacerilor, recâștigând totodată magia unei vieți trăite din plin. Așadar ne întoarcem la sentimentul de uimire pe care l-am cunoscut cândva, înainte ca lumea dură și rece să ne înrobească geniul natural, printr-o orgie a complexității, a superficialității și a distragerii prin tehnologie.

Deși Vrăjitorul era înalt, îndelungații lui ani îl încovoiaseră ușor de spate. Când se mișca pe podium, pășea atent, dar cu grație. Costumul ce i se potrivea perfect, de culoare gri-închis, cu dungi albe, subțiri, îi dădea o înfățișare elegantă. Iar perechea de ochelari cu reflexii albăstrii îi adăuga un aer sofisticat exact cât trebuie.

— Viața este prea scurtă ca să nu profitați de talentele voastre, spunea Vrăjitorul în fața unei săli în care se aflau mii de oameni. V-ați născut atât cu oportunitatea, cât și cu responsabilitatea de a deveni legendari. Ați fost creați ca să realizați proiecte la nivel de capodoperă, meniți să îndepliniți țeluri neobișnuit de importante și construiți pentru a fi o forță a binelui pe această mică planetă. Aveți în voi posibilitatea să recâștigați suveranitatea asupra măreției voastre primordiale, într-o civilizație care a devenit cât se poate de necivilizată. Să vă recuperați caracterul nobil, într-o comunitate globală în care majoritatea oamenilor cumpără pantofi frumoși și lucruri scumpe, dar rareori investesc pentru a deveni mai buni. Leadershipul vostru personal vă cere – nu, vă ordonă – să nu mai fiți niște

cyberzombi atrași neconținut de dispozitive digitale și să vă restructurați viața, pentru a întruchipa măiestria, a da dovadă de decență și a renunța la egoismul care îi limitează pe oamenii buni. Toți oamenii mari ai omenirii, femeii sau bărbați, au dăruit, nu au luat. Lepădați-vă de iluzia obișnuită conform căreia câștigă cei care adună cel mai mult. Faceți în schimb o muncă eroică, una care să uimească piața atât prin calitatea originalității, cât și prin utilitatea pe care o furnizează. Și în tot acest timp, vă recomand să vă creați o viață privată cu o etică puternică, plină de o frumusețe uimitoare și neclintită atunci când vine vorba de protejarea păcii voastre lăuntrice. Doar astfel, dragi prieteni, veți porni în zbor alături de îngeri. Și veți pași alături de zei.

Vrăjitorul făcu o pauză. Trase o gură de aer, mare cât un munte. Începu să respire din ce în ce mai greu și se auzi un *șuierat* când trase aerul în piept. Privi în jos la ghetele lui negre și elegante care fuseseră lustruite ca la armată.

Cei din primul rând văzură o lacrimă prelingându-i-se pe fața marcată de timp, dar frumoasă cândva.

Privirea îi rămăsese în pământ. Tăcerea era asurzitoare. Vrăjitorul părea să se clatine pe picioare.

După câteva momente încărcate de tensiune care îi făcură pe câțiva din public să se foiască în scaun, Vrăjitorul lăsă jos microfonul pe care îl ținuse în mâna stângă. Își strecură mâna rămasă liberă într-un buzunar de la pantaloni și scoase o batistă de olandă apretată. Își șterse obrazul.

— Fiecare dintre voi are o chemare în viață. Fiecare are un instinct al excelenței în spirit. Nimeni din această sală nu trebuie să stagneze într-un nivel mediu și să cedeze în fața mediocrității comportamentale de masă, evidentă în societate odată cu deprofesionalizarea colectivă a afacerilor;

atât de evidentă în industrie. Limitarea nu este decât o mentalitate pe care prea mulți oameni buni o practică zilnic, până ajung să o considere o realitate. Mi se rupe sufletul să văd cum atâtea ființe umane potențial puternice rămân blocate într-o poveste care spune că nu pot să fie extraordinare, nici profesional, nici personal. Trebuie să vă aduceți aminte că scuzele voastre sunt niște mari seducători, temerile sunt niște mari mincinoși, iar îndoielile adevărați hoți.

Mulți dădură aprobator din cap. Câțiva bătură din palme. Apoi aplaudară mai mulți.

— Vă înțeleg. Chiar vă înțeleg, continuă Vrăjitorul. Știu că ați avut momente dificile în viață. Cu toții am avut. Înțeleg că s-ar putea să simțiți că lucrurile nu au ieșit așa cum credeți atunci când erați copii, plini de ardoare, dorință și uimire. Nu ați plănuit ca fiecare zi să arate la fel, nu-i așa? Că veți avea o slujbă care s-ar putea să vă înăbușe spiritul. Că veți avea de-a face cu griji stresante și responsabilități nesfârșite care vă vor sufoca originalitatea și vă vor fura energia. Că veți râvni la țeluri lipsite de importanță și că veți fi însetați după satisfacerea instantanee a unor dorințe mărunte, conduși adesea de o tehnologie care ne înrobește în loc să ne elibereze. Că veți trăi aceeași săptămână de câteva mii de ori și că veți numi asta viață. Trebuie să vă spun că prea mulți dintre noi mor la 30 de ani și sunt îngropați abia la 80. Așa că vă înțeleg. Ați sperat că lucrurile vor fi diferite. Mai interesante. Mai palpitate. Mai pline de satisfacții, mai speciale și magice.

Vocea Vrăjitorului tremură când rosti ultimele cuvinte. O clipă se chină să respire. Un aer de preocupare îi făcu o sprânceană să se încrețească. Se așeză pe un scaun de culoare crem, care fusese așezat cu grijă la marginea scenei, de către unul dintre asistenții lui.

— Și, da, sunt conștient că sunt mulți în această sală care duc în prezent o viață pe care o iubesc. Voi reprezentați un succes epic pe lumea asta, sunteți implicați cu totul în jocul vostru și vă îmbogățiți familia și comunitatea cu o energie vecină cu supranaturalul. Bună treabă! Bravo! Însă și voi ați trecut prin perioade în care v-ați simțit pierduți în rețea și periculoasa vale a întunericului. Și voi ați cunoscut prăbușirea atât a măreției voastre creatoare, cât și a eminenței voastre productive, în micul cerc al confortului, al fricii și amorțelii care a trădat palatele măiestriei și rezervele de curaj dinlăuntrul vostru. Și voi ați fost dezamăgiți de iernile sterpe ale unei vieți trăite șovăind. Și vouă vi s-au refuzat multe dintre cele mai însuflețite visuri ale copilăriei. Și voi ați fost răniți de oamenii în care ați avut încredere. Și vouă v-au fost distruse idealurile. Și vouă v-a fost pustiită inima inocentă, alegându-vă cu o viață decimată, ca o țară ruinată după ce a fost încălcată de invadatori străini ambițioși.

Imensa sală de conferințe era extrem de tăcută.

— Indiferent unde vă aflați pe calea vieții, nu lăsați, vă rog, ca durerea unui trecut imperfect să constituie o piedică în fața gloriei unui viitor fantastic. Sunteți mult mai puternici decât înțelegeți acum. Victorii splendide – și binecuvântări depline – vă vor ieși în cale. Sunteți exact acolo unde trebuie să fiți, astfel încât să aveți parte de dezvoltarea necesară pentru a duce acea viață neobișnuit de productivă, extrem de prodigioasă și excepțional de influentă pe care ați câștigat-o după cele mai aspre încercări. În acest moment, totul este în regulă, chiar dacă aveți impresia că totul se destramă. Dacă vi se pare că viața voastră este vraiște în prezent, e numai din cauză că temerile sunt doar ceva mai puternice decât încrederea pe care o aveți. Prin exercițiu,

puteți să diminueți vocea sinelui vostru speriat și să amplificați tonul celei mai triumfătoare laturi existente în voi. Adevărul este că fiecare eveniment dificil pe care l-ați trăit, fiecare persoană nocivă pe care ați întâlnit-o și toate încercările pe care le-ați îndurat până acum au constituit o pregătire perfectă pentru a deveni ceea ce sunteți acum. Ați avut nevoie de aceste lecții pentru a activa acele comori, talente și puteri care acum se trezesc la viață în voi. Nu a fost nimic accidental. Nu s-a pierdut nimic. Cu siguranță, vă aflați exact acolo unde trebuie să fiți, pentru a începe viața visurilor voastre supreme. O viață care vă poate face atât să clădiți imperii, cât și să schimbați lumea. Și poate chiar să faceți istorie.

— E ușor să spui toate astea, dar mult mai greu să le faci, strigă un bărbat cu o șapcă roșie de baseball, așezat pe al cincilea rând. Purta un tricou gri cu Metallica și blugi zdrențuiți, de genul celor pe care poți să îi cumperi gata ruși de la mall. Deși izbucnirea sa ar fi putut să pară lipsită de respect, tonul cu care vorbise și limbajul trupului arătau o admirație veritabilă pentru Vrăjitor.

— Sunt de acord cu tine, minunată ființă umană, răspunse Vrăjitorul, iar farmecul său îi învăluie pe toți participanții și vocea îi răsună oarecum mai puternic, în timp ce se ridică de pe scaun. Ideile nu valorează nimic dacă nu sunt susținute de practică. Cele mai mărunte fapte valorează întotdeauna mai mult decât cele mai mărețe intenții. Căci, dacă ar fi ușor să fii o persoană minunată și să îți faci o viață legendară, toată lumea ar reuși. Înțelegeți?

— Sigur, frate, răspunse bărbatul cu șapcă roșie, frecându-și buza de jos cu degetul.

— Societatea ne-a vândut o serie de neadevăruri, continuă Vrăjitorul. Plăcerea este de preferat adevărului terifiant,

dar măreț conform căruia toate posibilitățile necesită multă muncă, o permanentă reinventare și o dăruire la fel de profundă ca adâncurile mării, pentru a ieși zilnic în larg din portul nostru sigur. Cred că, în fond, seducția mulțumirii de sine și a unei vieți ușoare este de o sută de ori mai brutală decât o viață în care pui totul în joc și ieși o poziție de nezdruncinat ca să-ți aperi cele mai luminoase visuri. Excelența de talie mondială începe acolo unde se termină zona de confort, iată regula pe care și-o amintesc mereu persoanele cu cel mai mult succes, cele mai influente și mai fericite.

Bărbatul dădu din cap aprobator. Mai multe grupuri din public făceau la fel.

— Încă de la o vârstă fragedă suntem programați să credem că trecerea prin viață cu loialitate față de valorile perfecțiunii, ingeniozității și decenței nu ar trebui să necesite prea mult efort. De aceea, atunci când drumul se îngreunează și e nevoie de răbdare, credem că nu suntem pe calea cea bună, comentă Vrăjitorul apucând brațul unui scaun de lemn și așezându-și pe el trupul firav. Am încurajat o cultură a oamenilor lipsiți de tărie, slabi și firavi, care nu pot să își țină promisiunile, care evită angajamentele și care renunță la aspirațiile lor imediat ce apare cel mai mic obstacol.

Oratorul oftă apoi zgomotos.

— Dacă e greu, înseamnă că e bine. Adevărata măreție și împlinirea geniului vostru înnăscut trebuie să fie un sport dificil. Numai cei suficient de devotați pentru a ajunge până la marginile mistuitoare ale limitelor lor vor putea să le depășească. Suferința resimțită pe parcursul călătoriei în care lăsați să se materializeze forța voastră specială, cele mai puternice calități și cele mai însuflețite ambiții este una dintre cele mai mari surse ale satisfacției omenești. O cheie majoră către fericire și pace interioară este să știți

că ai făcut tot ce a fost nevoie pentru a-ți câștiga răsplata și că ai investit cu pasiune îndrăzneala formidabilă, pentru a deveni cel mai bun. Figura de legendă a jazzului, Miles Davis, a depus un efort cumplit, dincolo de ceea ce era considerat normal în domeniul său, pentru a-și exploata pe deplin potențialul magnific. Michelangelo a sacrificat enorm din punct de vedere mental, emoțional, fizic și spiritual, ca să creeze remarcabila lui artă. Rosa Parks, o simplă croitoreasă cu un curaj extraordinar, a îndurat o umilință dură atunci când a fost arestată fiindcă nu a cedat locul în autobuz în perioada segregăției rasiale, declanșând mișcarea pentru drepturile civile. Charles Darwin a demonstrat genul de hotărâre de care are nevoie virtuozitatea studiind crustaceele – da, crustaceele – timp de opt ani încheiați, perioadă în care și-a formulat celebra Teorie a evoluției. Acest gen de dăruire față de optimizarea competenței ar fi etichetată în prezent drept „nebunie” de către majoritatea lumii noastre moderne, care își petrece o enormă parte din această viață de neînlocuit uitându-se la șiruri întregi de selfie-uri, la ce mănâncă dimineața prietenii lor virtuali și la jocuri video violente, remarcă Vrăjitorul, înconjurând sala cu privirea, de parcă era hotărât să se uite direct în ochii fiecărui participant.

Stephen King a fost profesor de scriere literară într-un liceu și a lucrat într-o spălătorie industrială înainte să vândă *Carrie*, romanul care l-a făcut celebru, continuă bătrânul prezentator. A, și să știți, vă rog, că a fost atât de descurajat de respingeri și refuzuri încât a aruncat la gunoi manuscrisul pe care l-a scris în rulota lui dărăpănată, abandonând lupta. Doar după ce soția lui, Tabitha, a descoperit lucrarea, în timp ce el era plecat, a șters-o de scrumul de țigară, a citit-o și i-a spus că este genială, a trimis-o King spre

publicare. Chiar și așa, avansul pentru drepturile de autor ale ediției cartonate a constat în neînsemnata sumă de 2.500 de dolari.

— Vorbiți serios? murmură o femeie așezată lângă scenă. Purta o pălărie extravagantă, de culoare verde, cu o pană mare, purpurie înfiptă în ea și era clar mulțumită să se vadă că ea e altfel decât restul lumii.

— Da, spuse Vrăjitorul. Iar Vincent van Gogh, deși a creat în timpul vieții nouă sute de picturi și peste o mie de desene, a început să fie celebru abia după moarte. Imboldul său de a crea nu a fost inspirat de alimentarea egoului și de aplauzele populare, ci de instinctul mai plin de înțelepciune care l-a convins să vadă câtă putere creatoare putea să descătușeze, indiferent câte greutateți a trebuit să îndure. Nu e niciodată ușor să devii legendar. Dar aș prefera această călătorie în locul suferinței de a rămâne blocat în banalul cu care numeroși oameni cu potențial eroic au de-a face în permanență, rosti ferm Vrăjitorul.

Oricum, dați-mi voie să spun că punctul în care se găsește cel mai mare disconfort al vostru este și punctul în care se află cea mai mare oportunitate. Convingerile care vă tulbură, sentimentele care vă amenință, proiectele care vă descurajează și desfășurarea talentelor voastre, căreia partea voastră nesigură îi opune rezistență, sunt exact locul spre care trebuie să vă îndreptați. Îndreptați-vă spre aceste porți, ca să ajungeți la măreția creatorului, căutător al libertății personale și al posibilităților. Și îmbrățișați apoi aceste convingeri, sentimente și proiecte, în loc să vă structurați viața într-un mod conceput să le ignore. Modalitatea de a vă revendica puterea uitată este să vă implicați chiar în lucrurile care vă sperie. Și astfel vă recăpătați inocența și uimirea pe care le-ați pierdut odată cu copilăria.

Brusc, pe Vrăjitor îl apucă tușitul. Ușor la început. Apoi violent, de parcă era posedat de un demon hotărât să se răzbune.

În culise, un bărbat într-un costum negru, cu o tunsoare scurtă și agresivă, vorbește într-un microfon plasat discret în manșeta cămășii. Luminile încep să licărească, apoi să se estompeze. Câteva persoane din public care se aflau lângă podium se ridică, neștiind exact ce să facă.

O femeie de o frumusețe rară, cu părul prins într-un coc cârlionțat, cu buzele încleștate într-un zâmbet și o rochie mulată de culoare neagră, cu guler alb brodat, se grăbește să urce pe scara metalică pe care urcase Vrăjitorul la începutul discursului. Avea într-o mână un telefon și în cealaltă un carnetel uzat. Tocurile ei înalte și roșii făceau „clic, clac, clic, clac” în timp ce alerga către angajatorul ei.

Însă femeia ajunsese prea târziu.

Vrăjitorul se prăbușește la podea ca un boxer amețit de lovitură, cu o inimă mare, dar lipsit de talent, în runda finală a unei cariere cândva glorioase, pe care ar fi trebuit să o încheie în urmă cu mulți ani. Bătrânul prezentator zăcea nemișcat. Un firisor de sânge se prelingea dintr-o tăietură suferită la cap când căzuse. Ochelarii se aflau alături. Avea încă batista în mână. Ochii lui mai înainte strălucitori rămăseră închiși.

CAPITOLUL 3

O întâlnire neașteptată cu un necunoscut surprinzător

„Nu trăi de parcă ți-au mai rămas încă zece mii de ani. Soarta atârnă deasupra ta. Atâta timp cât mai trăiești, atâta timp cât mai ești pe acest pământ, străduiește-te să devii o persoană cu adevărat extraordinară.” – **Marc Aureliu**, împărat roman

Antreprenoarea îi mințea pe oamenii întâlniți la seminar, spunându-le că se afla în sală pentru a învăța celebrele formule ale Vrăjitorului referitoare la o productivitate exponențială, dar și pentru a descoperi neuroștiința aflată la baza măiestriei personale, pe care acesta o împărtășise liderilor din domeniu. Se gândea că lucrul la care se aștepta ea era ca metodologia maestrului să îi dea firmei ei un avantaj de neegalat în fața concurenței, care să îi permită afacerii să ajungă rapid la o dominație indisputabilă. Dar tu știi adevăratul motiv pentru care se afla acolo: avea nevoie să spere din nou. Și să își salveze viața.

Artistul venise la eveniment pentru a înțelege cum să își alimenteze creativitatea și să își amplifice talentul, ca să lase o amprentă trainică în domeniul său prin picturile căroro le dădea naștere.

Iar bărbatul fără adăpost părea să se fi strecurat în sala de conferințe atunci când nu se uita nimeni.

Antreprenoarea și artistul fuseseră așezați unul lângă altul. Era prima oară când se întâlneau.

— Crezi că a murit? Întrebă ea, în timp ce artistul se juca nervos cu șuvițele în stil Bob Marley, ce se legănau în toate părțile.

Antreprenoarea avea o față osoasă și prelungă. O mulțime de riduri, mai mici și mai mari, se întindeau pe fruntea ei, ca brazdele pe câmpul proaspăt arat. Părul șaten era de lungime medie și fusese aranjat într-un stil care spunea: „Sunt foarte serioasă, să nu îndrăznești să te pui cu mine”. Era zveltă, ca un alergător pe distanțe lungi, cu brațe subțiri și picioare suple ce îi ieșeau de sub o fustă decentă, la modă, de culoare albastră. Ochii ei păreau triști din cauza unor suferințe vechi, care nu se vindecaseră niciodată. Și din cauza haosului actual care îi molipsea iubita companie.

— Nu sunt sigur. E bătrân. A căzut rău de tot. Doamne, ce nebunie! N-am mai văzut așa ceva, spuse neliniștit artistul trăgându-se de un cercei.

— Nu îi cunosc opera. Nu mă interesează genul ăsta de lucruri, îi explică antreprenoarea. Rămase așezată, cu brațele încrucișate peste bluza de culoare crem cu o fundă uriașă, de culoare neagră, agățată elegant de guler. Dar mi-au plăcut multe dintre informațiile sale despre productivitate, în epoca asta a gadget-urilor care ne distrag atenția și capacitatea de a gândi profund. Cuvintele lui m-au făcut să îmi dau seama că trebuie să îmi păzesc atuurile cognitive mult mai bine, a continuat ea, destul de formal. Nu era deloc interesată să spună prin ce trecea și dorea în mod

evident să își protejeze imaginea de femeie de afaceri strălucită, gata să se ridice la nivelul următor.

— Mda, e fără îndoială popular, spuse artistul, părând neliniștit. M-a ajutat atât de mult! Nu-mi vine să cred că a căzut pur și simplu. Ireal, nu?

Era pictor. Și era la curent cu opera Vrăjitorului, deoarece voia atât să își perfecționeze meșteșugul, cât și să își îmbunătățească viața personală, Dar, dintr-un oarecare motiv, demonii dinăuntrul lui păreau să îi controleze esența superioară. Își sabota, prin urmare, inevitabil ambițiile herculeene și ideile extraordinar de originale.

Artistul era un tip masiv. Din vârful bărbiei îi se ițea un barbișon mic și ascuțit. Purta un tricou negru și pantaloni care îi treceau dincolo de genunchii noduroși. Ghetele negre cu talpă de cauciuc, de genul celor purtate de australieni, îi completau ținuta plină de imaginație. O cascadă fascinantă de tatuaje se revărsa pe ambele brațe și pe piciorul stâng. Unul spunea: „Oamenii bogați sunt niște șarlatani”. Pentru altul furase o replică a lui Salvador Dalí, celebrul artist spaniol, care spunea pe șleau: „Nu folosesc droguri, sunt un drog”.

— Salut, băieți. Bărbatul fără adăpost vorbi nepotrivit de tare, de la câteva rânduri în spatele antreprenoarei și artistului. Sala continua să se golească și echipa responsabilă cu audiovizualul desfăcea podiumul cu zgomot. Personalul responsabil cu evenimentul se apucase să dea cu mătura. Pe fundal, se auzea încet o melodie a celor de la Nightmares on Wax.

Cele două proaspete cunoștințe s-au întors și au dat cu ochii peste dezordinea încâlcită din capul unui tip ce părea sălbatic, cu un chip care arăta de parcă nu mai fusese

bărbierit de decenii și o adunătură zdrențăroasă de haine îngrozitor de pătate.

— Da? Întrebă antreprenoarea pe un ton la fel de rece ca un cub de gheață de la Polul Nord. Pot să vă ajut cu ceva?

— Hei, frate, care-i treaba? Încercă artistul mai plin de compasiune.

Bărbatul fără adăpost se ridică și veni să se așeze lângă cei doi.

— Credeți că tipul a mierlit-o? Întrebă el trăgând de o crustă aflată pe una dintre încheieturi.

— Nu sunt sigur, răspunse artistul răsucind altă șuviță. Sper că nu.

— V-a plăcut seminarul? Credeți ce a zis moșul? continuă necunoscutul zdrențăros.

— Sigur, spuse artistul. Îmi place mult ce a scris. Mi-e greu să trăiesc exact așa, dar ce spune e profund. Și plin de forță.

— Eu nu sunt așa de sigură, zise pe un ton cinic antreprenoarea. Îmi plac multe dintre cele auzite astăzi, dar nu sunt convinsă de toate lucrurile. Voi avea nevoie de ceva timp ca să reflectez la tot.

— Ei bine, eu cred că e *numero uno*^{*}, afirmă bărbatul fără adăpost, râgâind. Eu am făcut avere datorită învățăturilor Vrăjitorului. Și m-am bucurat de o viață frumoasă, excelentă, tot datorită lui. Majoritatea oamenilor își doresc să li se întâmple lucruri nemaipomenite. El m-a învățat că cei care se descurcă excepțional *fac* să li se întâmple lucruri nemaipomenite. Și treaba extraordinară e că mi-a oferit nu numai o filosofie secretă, ca să-mi realizez marile visuri, dar m-a învățat și procesul tehnologic – metodele și

* „Numărul unu”, în limba italiană în original. (n.tr.)

instrumentele – , ca să transform informația în rezultate. Doar informațiile lui revoluționare cu privire la felul în care să institui o rutină matinală extrem de productivă au schimbat impactul pe care l-am avut asupra pieței.

O cicatrice în zigzag brăzda fruntea bărbatului fără adăpost, chiar deasupra ochiului drept. Barba lui amenințătoare era de culoarea cenușii. La gât, purta un colier cu mătăanii, precum cele pe care le poartă călugării indieni în temple. Deși felul hiperbolic în care vorbise îl făcea să pară labil, iar înfățișarea să pară că trăia pe străzi de mulți ani, vocea lăsa impresia unei autorități ieșite din comun. Iar în ochi i se citea încrederea unui leu.

— Complet trăsnit, îi șopti antreprenoarea artistului. Dacă el are o avere, eu sunt Maica Tereza.

— De acord. Pare nebun, răspunse artistul. Uită-te însă la ceasul lui enorm.

La încheietura mâinii stângi a bărbatului fără adăpost, care părea să se apropie de 70 de ani, se afla unul dintre ceasurile acelea masive pe care managerii britanici ai fondurilor de investiții au obiceiul să le poarte atunci când ies la cină în Mayfair. Avea cadranul metalic cenușiu, înconjurat de o margine din oțel inoxidabil, limba mare subțire ca un ac, de culoare roșie, și limba mică de nuanța asfințitului portocaliu. Această notabilă insignă de onoare era legată cu o curea lată de cauciuc negru, care împrumuta întregii ei înfățișări luxoase un aspect de scafandru.

— O sută de mii de dolari, pe puțin, spuse discret antreprenoarea. Câțiva dintre oamenii din firma mea și-au cum-părat ceasuri ca ăsta la o zi după ce am fost listați la bursă. Din păcate, prețul acțiunilor noastre a căzut brusc. Dar ei și-au păstrat afurisitele alea de ceasuri.

— Deci ce v-a plăcut cel mai mult din discursul Vrăjitorului? Întrebă vagabondul, scărpinându-și mai departe încheietura mâinii. Toate chestiile despre psihologia geniului cu care a început? Sau poate modelele acelea incredibile despre care a vorbit cu privire la trucurile miliardarilor pentru productivitate pe care le-a băgat la mijloc? Poate că ați fost încântați de toată neurobiologia care creează performanța de vârf. Sau poate că ați fost de acord cu teoria lui referitoare la responsabilitatea noastră de a atinge un nivel legendar, servind totodată ca instrument în beneficiul umanității, teorie pe care ne-a explicat-o înainte de finalul acela dramatic? Bărbatul le făcu apoi cu ochiul. Și aruncă o privire la ceasul cel mare.

— Păi mi-a părut bine, fraților. Dar timpul este una dintre mărfurile cele mai valoroase pe care am învățat să le protejez. Warren Buffett, genialul investitor, a spus că bogații investesc în timp. Săracii investesc în bani. Așadar nu mai pot să stau cu voi prea mult, oameni buni. Am o întâlnire cu un avion și o pistă. Înțelegeți?

Pare să delireze, se gândi antreprenoarea.

— Tot Buffett a mai spus: „Eu îmi cumpăr costume scumpe. Dar pe mine arată ieftin”. Poate o să ții minte și citatul ăsta. Și, continuă ea, chiar nu vreau să fiu nepoliticoasă, dar nu prea înțeleg cum ați intrat aici. Habar nu am de unde ați făcut rost de ceasul ăla baban sau despre ce avion vorbiți. Dar vă rog să nu mai vorbiți așa cu privire la ce s-a întâmplat la prezentare. Nu e deloc amuzant. Serios, nu sunt sigură dacă domnul mai respiră.

— Chiar așa, fu de acord artistul mângâindu-și barbișonul. Nu e în regulă. Și de ce vorbești ca un surfer?

— Hei, băieți, liniștiți-vă, zise bărbatul fără adăpost. În primul rând *sunt* surfer. Mi-am petrecut anii adolescenței pe o placă în Malibu. Mă dădeam cu placa lângă un promontoriu în care sunt valuri excelente. Acum fac surfing pe valurile mai mici din golful Tamarin, un loc în care voi, pisoilor, n-ați fost probabil niciodată.

— N-am auzit în viața mea de el. Sunteți de-a dreptul scandalos, spuse cu răceală antreprenoarea.

Bărbatul fără adăpost era de neoprit.

— Și în al doilea rând, am avut mare succes în lumea afacerilor. Am creat câteva companii care sunt extrem de profitabile în epoca aceasta în care firmele au venituri de milioane, dar niciun profit. Ce glumă! Lumea a cam turbat. Prea multă lăcomie și insuficient bun-simț. Și în al treilea rând, dacă îmi permiteți, adăugă el în timp ce vocea gravă îi devenea mai puternică, *chiar* mă așteaptă un avion. Pe o pistă de decolare din apropiere. Așa că, înainte să plec, vă întreb din nou, pentru că vreau să știu. Ce v-a plăcut cel mai mult din prezentarea Vrăjitorului?

— Cam totul, răspunse artistul. Mi-a plăcut totul atât de mult încât am înregistrat fiecare cuvânt pe care l-a rostit bătrânul ăsta legendar.

— Este ilegal, îl atenționează bărbatul fără adăpost, încrușișându-și ferm brațele. Ai putea să ai necazuri serioase cu avocații, fiindcă ai făcut asta.

— Chiar este împotriva legii, confirmă antreprenoarea. De ce ai făcut-o?

— Pentru că așa am vrut. Așa am simțit eu, pur și simplu. Eu fac ce vreau să fac. Regulile sunt făcute pentru a fi încălcate, știți? Picasso a spus că ar trebui să înveți regulile ca un profesionist, ca să poți să le încalci ca un artist. Trebuie

să fiu eu însumi, nu o oaie fără curaj care se ia orbește după turmă, pe o cărare ce nu duce nicăieri. Majoritatea oamenilor, mai ales cei cu bani, nu sunt nimic altceva decât niște escroci, declară artistul. E așa cum spune uneori Vrăjitorul: „Poți să te integrezi. Sau poți să schimbi lumea. Nu se poate să le faci pe amândouă”. Așa că am înregistrat totul. Împușcați-mă. Iar închisoarea ar fi interesantă. Aș cunoaște probabil niște oameni grozavi acolo.

— Mmm, bine, spuse bărbatul fără adăpost. Nu-mi plac deciziile tale. Dar îmi place pasiunea ta. Dă-i drumul, deci. Pune înregistrarea. Pune partea care ți s-a părut cea mai interesantă.

— Ce am înregistrat eu o să vă dea pe spate!

Artistul își ridică brațul, dezvăluind un tatuaj detaliat al talentatului chitarist Jimi Hendrix. Pe chipul superstarului decedat apărea expresia: „Atunci când puterea iubirii va învinge iubirea de putere, lumea va cunoaște pacea”. Sunteți pe cale să ascultați ceva special, adăugă el.

— Bine, dă-i drumul și pune părțile care ți-au plăcut, îl încurajă antreprenoarea ridicându-se. Nu era chiar sigură de ce, dar încet-încet ceva începea să se schimbe adânc în esența ei. Poate că viața m-a distrus, se gândi ea. Ca să pot să mă schimb cumva în bine.

Faptul că se afla la evenimentul acesta, că îl întâlnește pe artist, că auzise cuvintele Vrăjitorului, chiar dacă nu era de acord cu tot ce spusese, îi dădea sentimentul că ceea ce trăia la firmă putea să fie o formă de pregătire necesară pentru măreția ei. Antreprenoarea era încă sceptică. Dar simțea că se deschide. Și că probabil se dezvoltă. Așa că își promise că va urma în continuare acest proces în loc să se

retragă. Felul în care trăise până atunci nu îi mai era de folos. Era timpul pentru o schimbare.

Antreprenoarea se gândi la un citat al lui Theodore Roosevelt, care îi plăcea: „Nu criticul contează; nu omul care arată cum se împiedică un om puternic sau unde s-ar fi putut descurca mai bine cel care îndeplinește faptele. Meritul aparține omului care se află într-adevăr în arenă, a cărui față este năclăită de praf, sudoare și sânge; care se luptă cu vitejie; care greșește, care nu își atinge scopul în repetate rânduri, pentru că nu există efort fără greșeli și lipsuri. Dar care se străduiește din răzputeri să îndeplinească faptele; care cunoaște un entuziasm și o dăruire extraordinare; care se sacrifică pentru o cauză ce merită; care, în cel mai bun caz, cunoaște la sfârșit triumful realizărilor înalte și care, în cel mai rău caz, dacă eșuează, eșuează cel puțin îndrăznind foarte mult, astfel încât locul lui nu va fi niciodată printre acele suflete reci și timide care nu cunosc nici victoria, nici înfrângerea”.

Își aminti și expresia pe care o învățase din discursul Vrăjitorului, ceva de genul: „Momentul în care simți cel mai tare că vrei să renunți este clipa când trebuie să găsești resursele interioare pentru a merge mai departe”. Prin urmare, femeia de afaceri sondă până în adâncul sufletului ei și își jură să continue căutarea pentru a găsi răspunsurile, pentru a-și rezolva problemele și pentru a trăi zile mult mai bune. Speranța ei creștea din ce în ce mai mult, iar grijele se împușinau încetul cu încetul. Iar glasul mic și calm al sinelui ei cel mai bun începea să-i spună șoptit că o aventură foarte specială era pe cale să înceapă.

CAPITOLUL 4

Cum să lași în urmă mediocritatea și tot ce este obișnuit

„Uneori reușeam să cred câte șase lucruri imposibile înainte de micul dejun.” – **Lewis Carroll**, *Alice în Țara Minunilor*

— Tu ești pictor, nu? Întrebă bărbatul fără adăpost jucându-se cu un nasture descusut de la cămașa lui ponosită.

— Mda, mormăi artistul. Unul cam frustrat. Sunt bun, dar nu extraordinar.

— Am multe opere de artă în apartamentul meu din Zürich, continuă bărbatul, zâmbind înțelegător. Am cumpărat un apartament chiar pe Bahnhofstrasse, cu puțin înainte ca prețurile să explodeze. Am învățat cât de important este să mă înconjur numai de lucruri de cea mai bună calitate, oriunde mă duc. Este una dintre mișcărilor câștigătoare cele mai bune pe care le-am făcut, ca să-mi creez viața pe care o am. În afacerile mele nu admit decât jucători de top, deoarece nu poți să ai o companie de nota 10 cu angajați de nota 7. Nu lansăm decât produse care revoluționează total piața, schimbând apoi cu totul și domeniul prin valoarea lor. Întreprinderile mele nu oferă decât servicii care îi fac pe clienți să progreseze din punct de vedere etic, furnizează utilizatorilor o experiență ce-ți taie respirația și

dau naștere unor adepți fanatici care nu și-ar putea imagina să mai cumpere din altă parte. Și în viața mea personală este la fel: nu mănânc decât cele mai bune alimente, deși nu mănânc mult. Nu citesc decât cărțile cele mai originale și mai profunde, îmi petrec timpul în spațiile cele mai pline de lumină și inspirație și vizitez cele mai încântătoare locuri. Și atunci când vine vorba de relații, nu mă înconjur decât cu oameni care îmi stimulează voioșia, îmi asigură pacea și mă stimulează să devin un om mai bun. Viața este prea valoroasă ca să ți-o petreci cu oameni care nu te înțeleg. Cu care pur și simplu nu rezonezi. Care au valori diferite de ale tale și standarde mai scăzute. Care sunt diferiți din punctul de vedere al valorilor gândirii, inimii, sănătății și sufletului. Este un mic miracol felul atât de puternic și de profund în care influențele și mediul ne modelează atât productivitatea, cât și impactul pe care îl avem.

— Interesant, remarcă antreprenoarea, în timp ce se uita la telefon. Pare că știe despre ce vorbește, îi șopti ea încet artistului, cu ochii tot la ecran.

Pânza de păianjen pe care o formau ridurile de pe fața ei se întinse și mai tare. La încheietura unei mâini se legănau două brățări de argint pur. Pe una era gravată propoziția: „Transformă-l pe nu pot în pot”, în vreme ce pe cealaltă se putea citi: „Terminat este mai bine decât perfect”. Antreprenoarea își făcuse singură aceste cadouri atunci când compania ei se afla în faza de *startup*^{*}, iar ea era într-o poziție extrem de încrezătoare.

— De valorile gândirii știu, spuse artistul. N-am auzit niciodată de valorile inimii, sănătății și sufletului, omule.

* Firmă de obicei nou-înființată, cu o dezvoltare foarte rapidă, care vine în întâmpinarea unei cerințe a pieței prin crearea sau oferirea unui produs, proces sau serviciu inovator. (n.tr.)

— Vei auzi, sugeră bărbatul fără adăpost. Și odată ce vei auzi, felul în care crezi, produci și te afișezi în lume nu va mai fi niciodată la fel. Concepte cu adevărat revoluționare pentru orice făuritor de imperii și orice creator. Și sunt atât de puțini oameni de afaceri, și oamenii în general de pe planetă, care știu în prezent despre ele. Dacă ar ști fiecare element important al vieții lor s-ar dezvolta rapid. Deocamdată vreau doar să mă concentrez în continuare pe angajamentul luat față de cea mai bună calitate privitor la tot ce mă înconjoară. Fiindcă mediul chiar îți modelează percepțiile, inspirația și modul în care aplici. Arta îmi hrănește sufletul. Cărțile extraordinare îmi întăresc speranța. Conversațiile fertile îmi amplifică creativitatea. Muzica minunată îmi înalță inima. Priveliștile frumoase îmi fortifică spiritul. Și să știți că nu este nevoie decât de o singură dimineață plină de optimism pentru a da naștere unei descărcări monumentale de idei inedite, capabile să înalțe o întreagă generație. Și trebuie să vă spun că ridicarea omenirii este principalul sport al afacerilor, pe care îl practică cei din Topul primilor 5%. Adevăratul scop al comerțului nu este doar să îți aducă o avere personală. Adevărata rațiune pentru care te afli în joc este să fii util societății. Principala mea preocupare în afaceri este să fiu de folos. Banii, puterea și prestigiul sunt produse secundare inevitabile, care au apărut pe parcurs. Un prieten vechi și remarcabil m-a învățat acest mod de operare atunci când eram tânăr. Iar asta mi-a schimbat cu totul specificul prosperității și importanța libertății mele personale. De atunci această filosofie contradictorie în afaceri a dominat modul în care realizez lucrurile. Cine știe, poate cândva vă voi face cunoștință cu mentorul meu.

Vagabondul se opri. Își studie ceasul mare. Apoi închise ochii și spuse aceste cuvinte: „Fii stăpân pe dimineața ta! Fă-ți viața mai bună!”. Ca prin minune, o bucată de hârtie destul de mică și groasă îi apărură în palma stângă întinsă. Era un truc strașnic. Ai fi fost extrem de impresionat dacă te-ai fi aflat alături de aceste trei ființe.

Iată cum arăta:

Antreprenoarea și artistul rămăseseră cu gura căscată, părând atât derutați, cât și vrăjiți.

— Fiecare dintre voi doi aveți un erou în lăuntrul vostru. Ați știut asta în copilărie, înainte ca adulții să vă spună să vă limitați puterile, să vă încătușați geniul și să vă trădați adevărul din inimă, le spuse bărbatul fără adăpost, iar vorbele lui sunau foarte asemănător cu ale Vrăjitorului.

Adulții sunt niște copii deteriorați, continuă el. Când erați mult mai mici, înțelegeați cum să trăiți. Vă simțeți plini de încântare dacă vă uitați la stele. Alergatul prin parc

vă făcea să vă simțiți vii. Și vă inunda bucuria când alergați după fluturi. Oh, cât ador fluturii! Apoi, pe măsură ce ați crescut, ați uitat cum să fiți oameni. Ați uitat cum să fiți îndrăzneți și entuziaști, plini de iubire și de viață. Prețioasele voastre rezerve de speranță au scăzut. A devenit acceptabil să fiți obișnuiți. Lumina creativității, optimismului și intimității voastre cu măreția a slăbit în intensitate pe măsură ce a început să vă preocupe cum să vă integrați, să aveți mai mult decât alții și să fiți populari. Ei bine, iată ce spun eu: nu luați parte la lumea adulților amorțiți, cu lipsa, apatia și limitările ei. Vă invit să pătrundeți într-o realitate secretă, cunoscută numai adevăraților maestri, marilor genii și veritabilelor legende ale istoriei. Pentru a descoperi în voi puteri primordiale pe care nu ați știut niciodată că le aveți. Puteți crea magie în muncă și în viața privată. Eu mi-am creat-o, indiscutabil. Și sunt aici pentru a vă ajuta să faceți la fel.

Înainte ca antreprenoarea și artistul să mai poată rosti vreun cuvânt, bărbatul fără adăpost își continuă discursul.

— Vorbeam despre importanța artei. Și despre ecosistemul în care este inclusă viața voastră. Asta mă face să mă gândesc la extraordinarele cuvinte ale scriitorului portughez Fernando Pessoa: „Arta ne eliberează în mod iluzoriu de acel lucru sordid care este faptul de a exista. Cât timp percepem răul și nenorocirile de care are parte Hamlet, prinț al Danemarcei, nu le simțim pe ale noastre – mizerabile fiindcă sunt ale noastre și mizerabile fiindcă sunt prin natura lor mizerabile”. Îmi reamintește, de asemenea, de ceea ce a spus Vincent van Gogh: „În ceea ce mă privește, nu

* Fernando Pessoa, *Cartea neliniștirii*, traducere de Dinu Flămând, Editura Humanitas, București, 2012, p. 306. (n.tr.)

știu nimic cu certitudine, dar priveliștea stelelor mă face să visez”.

Bărbatul fără adăpost înghiți cu greutate. Privirea îi fu atrasă în altă parte. Își drese glasul nervos.

— Am trecut prin multe, băieți. Viața a dat cu mine de pământ și m-a trimis de colo până colo de nenumărate ori. Am fost bolnav. Atacat. Abuzat. Folosit. Hei, parcă ar aș cânta un cântec country. Dacă iubita m-ar înșela și mi-ar muri câinele, aș avea un hit.

Bărbatul fără adăpost râse. Un râs ciudat, gutural, ca de clown de la circ care a luat LSD. Apoi continuă.

— Oricum, totul e bine. Durerea este poarta către profunzime. Mă înțelegeți? Și tragedia este cea mai bună modalitate a naturii de a te purifica. Ea arde falsitatea, frica și aroganța care aparțin egoului. Ne face să ne întoarcem la sclipirea și geniul nostru, dacă avem curajul să ne ocupăm de ceea ce ne rănește. Suferința aduce multă răsplată, inclusiv empatie, originalitate, capacitatea de a te identifica cu oamenii și autenticitate. Jonas Salk a spus: „Am avut vise și am avut coșmaruri, dar mi-am înfrânt coșmarurile cu ajutorul visurilor”, adăugă melancolic vagabondul neinvitat.

— E superciudat. Incredibil de excentric. Dar are ceva special, recunosc antreprenoarea încet către artist, înlăturând încă puțin din armura de cinism care o protejase de-a lungul strălucitei sale cariere. Ceea ce a spus e exact ceea ce aveam nevoie să aud. Văd că arată de parcă ar trăi într-o cutie de carton pe stradă. Ascultă-i, însă, vorbele. Uneori se exprimă ca un poet. Cum e posibil să fie atât de elocvent? De unde îi vine profunzimea aceasta? Și cine este acest „prieten vechi” despre care spune că l-a învățat atât de multe? Are și o căldură care îmi aduce aminte de tatăl

meu. Încă îmi este dor de el. Era confidentul meu. Cel mai mare suporter. Și cel mai bun prieten. Mă gândesc la el în fiecare zi.

— Bine, îi spuse artistul străinului ciudat. M-ai întrebat ce mi-a plăcut cel mai mult din discurs. Mi-a plăcut fără îndoială partea în care Vrăjitorul a vorbit despre crezul războinicilor spartani care spune că „cel care asudă mai mult la antrenamente sângerează mai puțin în război”. Și mi-a plăcut replica lui: „O victorie remarcabilă se câștigă la ceas de dimineață, când nu te vede nimeni și toată lumea doar-me”. Învățăturile lui despre valoarea unei rutine matinale formidabile au fost minunate.

Antreprenoarea aruncă o privire în jos către gadgetul ei.

— Am luat câteva notițe bune. Dar nu am prins aceste perle, spuse ea scriind ceea ce tocmai auzise.

— Nu auzim decât ceea ce suntem pregătiți să auzim, băgă de seamă cu înțelepciune bărbatul fără adăpost. Toată învățătura ne găsește exact acolo unde suntem. Și pe măsură ce ne dezvoltăm mai mult, înțelegem mai bine.

Vocea Vrăjitorului răsună brusc. Ochiul bărbatului fără adăpost păreau enormi ca Taj Mahalul. Se vedea că era teribil de surprins de faimosul timbru. Se întoarse, căutând sursa. Imediat, totul deveni limpede.

Artistul pusese înregistrarea făcută ilegal la seminar.

— Iată partea care îmi place cel mai mult, ca să îți răspund în întregime la întrebare, frate, afirmă el uitându-se direct în ochii vagabondului zdrențaros.

Într-o cultură de cyberzombi dependenți de distracție și afectați de factori ce distrag atenția, cel mai înțelept mod de a vă asigura că produceți în mod consistent rezultate de nivel optim în cele mai importante domenii

ale vieții voastre profesionale și personale este să re-curgeți la o rutină matinală formidabilă. Victoriile se câștigă chiar de la start. Iar erou devii în primele ore.

Purtați un război împotriva slăbiciunii și lansați o campanie împotriva spaimei. Puteți cu adevărat să vă treziți devreme. Și este o necesitate să faceți astfel dacă vă aflați în căutarea extraordinară a unui statut legendar.

Aveți mare grijă de prima parte a zilei, și restul ei se va rezolva aproape de la sine. Fiți stăpâni pe dimineața voastră! Faceți-vă viața mai bună!

Se putea auzi respirația șuierată a Vrăjitorului, precum a unui înotător începător care s-a dus prea departe în larg, prea repede. Artistul continuă să arate ce înregistrase, dând volumul mai tare, până când sunetul deveni asurzitor.

Iată prețiosul secret pe care titanii industriei, artiștii remarcabili și oamenii cu ultra-succes ai omenirii nu vi-l vor împărtăși niciodată: rezultatele de ordin gargantuesc au mai puțin de-a face cu trăsăturile genetice moștenite și mult mai mult cu obișnuințele voastre zilnice. Iar ritualul de dimineată este de departe cel mai important de stabilit. Și apoi de automatizat. Singurul comportament uman care le va dezvolta pe toate celelalte este să vă alăturați Clubului 5 a.m.

Atunci când vedem aceste figuri emblematice în acțiune, puternica iluzie ce ni se vinde de către civilizația în care trăim este aceea de a crede că au fost dintotdeauna atât de extraordinare. Că s-au născut excepționale. Că au câștigat biletul norocos la loteria genetică. Că geniul lor a fost moștenit. Însă, adevărul este că le vedem în această glorie deplină după ani întregi de urmare a unui proces, unul care a presupus nesfârșite ore de exercițiu. Atunci când îi observăm pe acești jucători magnifici în afaceri, sport, știință și

arte, observăm de fapt rezultatele obținute printr-o concentrare obsesivă asupra unui singur interes, o axare extremă pe o singură abilitate, o intensitate a sacrificiului în vederea unui singur scop, un nivel neobișnuit de pregătire serioasă și o cantitate enormă de mare răbdare. Țineți minte, fiecare profesionist a fost cândva un amator și fiecare maestru a pornit ca ucenic. Oamenii obișnuiți pot să realizeze fapte extraordinare odată ce și-au făcut o rutină din obișnuințele potrivite.

— Ce tare e tipul ăsta! spuse bărbatul fără adăpost și bătu din palmele lui murdare ca un copil într-un parc de distracții. Se mai uită o dată la ceas. Apoi începu să își târșâie picioarele, legănându-și șoldurile înainte și înapoi. Își flutura mâinile în aer și pocnea din degete, cu ochii închiși. Dintre buzele crăpate ieșeau niște sunete asemănătoare cu cele pe care le scoteau rapperii la începuturi, când nu aveau casetofonele lor gălăgioase. Ai fi fost uimit să îl vezi în acțiune.

— Ce naiba faci, strigă artistul?

— Dansez, îi răspunse bărbatul, mișcându-se încântător. Mai pune-mi să ascult ideile astea excelente. Socrate a spus că „educația este împlânzirea unei flăcări”, iar Isaac Asimov a scris că „autoeducația este, cred, singurul fel de educație care există”. Așa că mai pune vorbele bătrânului maestru, omule. Sunt marfă!

Luptați din toate puterile să nu vă fie furată măiestria de către lumea aceasta care vă tentează până la distragere și vă provoacă demență digitală. Forțați-vă atenția să se întoarcă la potențialul uriaș ca Everestul care tânjește să se exprime deplin și eliberați-vă chiar azi de toate motivele care alimentează stagnarea punctelor voastre forte. Începeți să fiți imaginativi: să fiți unii

dintre indivizii aceia rari care se conduc după noblețea viitorului, nu după gratiile închisorii trecutului. Fiecare dintre noi este însetat după zile încărcate de mici izbucniri de miraculos. Fiecare dintre noi își dorește să fie stăpân pe eroismul său și să apuce pe calea excepționalului neîngrădit. Toate ființele umane aflate în viață în acest moment au o nevoie psihologică primitivă de a produce capodopere care să stârnească entuziasmul, trăiesc zilnic în mijlocul unei uimiri neobișnuite și știu că într-un fel ne petrecem ceasurile astfel încât să îmbogățim viața celorlalți. Poetul Thomas Campbell a exprimat minunat acest lucru atunci când a constatat că „a trăi în inimile pe care le lăsăm în urmă înseamnă a nu muri”.

Fiecare dintre noi a fost creat – cu adevărat – pentru a face istorie, într-un fel unic și autentic. Pentru unii, asta ar putea să însemne să fie niște programatori excelenți sau profesori minunați care să instruiască mințile tinere. Pentru alții, această oportunitate ar putea să însemne să devină mame nemaipomenite sau manageri excelenți, iar pentru alții un astfel de noroc ar putea să însemne să își dezvolte o afacere minunată sau să fie reprezentanți de vânzări fantastici, care își servesc minunat clienții. Această șansă de a fi ținuți minte de generațiile viitoare și de a duce o viață care să conteze cu adevărat nu este o platitudine. Este, de fapt, un adevăr. Și totuși, atât de puțini dintre noi au descoperit și și stabilit să recurgă la acele mentalități, obiceiuri matinale și condiții consecvente care să garanteze apariția acestor rezultate. Cu toții vrem să accesăm din nou dreptul din naștere la un talent impozant, la o bucurie fără limite și la eliberarea de frică, dar puțini dintre noi sunt dispuși să facă lucrurile care ar face ca geniul nostru ascuns să apară. Ciudat, nu? Și foarte trist. Majoritatea am fost hipnotizați să ne îndepărtăm de

luminozitatea în care constă esența noastră. În epoca aceasta, cei mai mulți dintre noi ne petrecem ceasurile cele mai prețioase fiind ocupați. Alergând după preocupări triviale și amuzament artificial, în timp ce neglijăm să trăim o viață adevărată. Este chiar formula pentru a sfârși cu inima frântă. Ce rost are să vă petreceți cele mai bune dimineți și probabil cele mai productive zile cățărându-vă pe munți despre care, atunci când ajungeți firavi și zbârciți, vă dați seama că nu erau cei care trebuie? Foarte trist.

— Partea aceasta mi-e cunoscută, interveni antreprenoarea, un pic tulburată. Eu sunt categoric dependentă de tehnologie. Nu pot să mă abțin să nu verific totul. E primul lucru pe care îl fac dimineața și ultimul pe care îl fac seara. Îmi seacă puterea de concentrare. Abia pot să mă concentrez pe obținerea rezultatelor la care eu și echipa mea ne-am angajat. Și tot acest zgomot din viață îmi ia din energie. Totul pare atât de complicat! Simt că nu mai am timp pentru mine. Toate astea te copleșesc de-a dreptul: toate mesajele și notificările, reclamele și modalitățile de distragere a atenției. Ceea ce a spus Vrăjitorul îmi este de folos, deoarece îmi cresc standardele de lider. M-am lovit de un zid, într-un fel. Compania mea a crescut mai rapid decât m-am așteptat. Am avut mai mult succes decât mi-am imaginat. Dar sunt câteva lucruri care îmi creează foarte mult stres. Își întoarce privirea și își încrucișă iar brațele.

Nu pot să le spun cu ce mă confrunt, se gândi antreprenoarea. Apoi continuă:

— Am fost nevoită să concediez oameni care îmi plăceau foarte mult, deoarece mi-am dat seama că cei care sunt potriviți într-o anumite etapă a unei afaceri s-ar putea să nu mai fie atunci când firma evoluează. A fost greu. Au fost

angajații potriviți în perioada de început, dar acum nu își mai au locul acolo. Iar în firma mea se petrec acum niște lucruri care mi-au dat viața peste cap. Chiar nu vreau să intru în amănunte. Doar că este o perioadă foarte instabilă pentru mine.

— Păi, în ceea ce privește cizelarea jocului tău de leadership, răspunse bărbatul fără adăpost, ține minte că treaba liderului este să îi ajute pe cei care nu cred în el să îi îmbrățișeze viziunea, pe cei lipsiți de putere să își depășească slăbiciunile și pe cei lipsiți de speranță să capete încredere. Cât despre ceea ce ai spus referitor la concedierea angajaților care ți-au plăcut, dar care nu se mai potriveau afacerii tale în stadiul în care a ajuns acum, e o etapă normală în dezvoltarea unei afaceri. Și a apărut tocmai pentru că acești oameni nu s-au dezvoltat pe măsură ce proiectul tău a evoluat. Au început să se bazeze pe meritele din trecut. Nu au mai învățat, nu au mai inovat și nu au reușit să facă mai bune decât fuseseră acele lucruri de care se ocupau. Prin urmare, au încetat să mai fie incubatoare de valoare extraordinară pentru compania ta. Probabil că te-au învinuit pe tine. Dar și-au făcut-o cu mâna lor, arată necunoscutul neinvitat, surprinzându-și ascultătorii prin rafinamentul cunoștințelor despre cum să-ți consolidezi echipa și cum să câștigi în comerț.

— Ah, exact, răspunse antreprenoarea. Așa că a trebuit să renunțăm la ei, pentru că nu mai dădeau rezultatele pentru care îi plăteam. De multe ori mă trezesc la 2 noaptea, leoarcă de o sudoare fierbinte. Poate că e așa cum a spus Mario Andretti, pilotul de Formula 1: „Dacă totul pare să fie sub control, înseamnă că nu mergi destul de repede”. Așa par să mă simt în cele mai multe zile. Ne depășim atât de repede indicatorii principali de performanță încât mă

cuprinde ameteala: colegi noi pe care trebuie să îi învăț, mărci noi de gestionat, piețe noi pe care să pătrundem, furnizori noi pe care să îi urmărim, produse noi pe care să le perfecționăm, investitori și acționari noi de impresionat, precum și o mie de noi responsabilități de care trebuie să mă ocup. Am senzația că e într-adevăr prea mult. Am o capacitate enormă de a mă ocupa de lucruri importante, dar am multe pe umeri.

Antreprenoarea își încordă brațele și se încruntă cu un aer preocupat, apoi își relaxă din nou brațele încrucișate. Buzele ei subțiri se strânsură ca o anemonă de mare care se închide când simte un prădător letal. Iar ochii ei sugerau că suferă. Intens.

— Iar în privința faptului că ești dependentă de tehnologie, ține minte că, atunci când este folosită *inteligent*, încurajează progresul uman. Folosind tehnologia cu înțelepciune, viața noastră devine mai bună, cunoașterea mai bogată, iar minunata noastră lume, mai mică. *Folosirea greșită* a tehnologiei este cea care distruge mintea oamenilor, dăunează productivității și distruge însăși structura societății noastre. Telefonul te poate costa averea, știi? Dacă te joci pe el toată ziua. Cât despre ceea ce ai spus referitor la întreaga presiune pusă pe umerii tăi, să știi că e fantastic. „Presiunea este un privilegiu”, a spus Billie Jean King, legenda tenisului. Ai ocazia să te dezvolți. Și una dintre cele mai inteligente modalități de a-ți petrece restul vieții este să te dezvolți ca persoană. Cu fiecare provocare vine minunata ocazie de a accede la următorul nivel ca lider, executant și ființă umană. Obstacolele nu sunt altceva decât niște teste menite să măsoare cât de serios dorești răsplata pe care o caută ambițiile tale. Apar pentru a stabili cât de dispusă ești să te perfecționezi, ca să devii acel gen de

persoană care poate să aibă un succes atât de mare. Eșecul nu înseamnă decât dezvoltare deghizată. Și aproape nimic nu este mai important în viață decât dezvoltarea personală, desfășurarea potențialului tău. Tolstoi a scris: „Toată lumea se gândește să schimbe lumea, dar nimeni nu se gândește să se schimbe pe sine”. Devino o persoană mai bună și vei deveni în mod automat un lider mai bun; plus că vei produce mai mult. Și da, sunt de acord că dezvoltarea poate să te sperie. Dar mentorul meu m-a învățat odată că „acea parte din tine care se agață de frică trebuie să sufere un fel de crucificare, tocmai pentru ca aceea care merită mari onoruri să treacă printr-un fel de reîncarnare”. Acestea sunt exact cuvintele pe care mi le-a spus. Ciudat și profund, nu? spuse vagabondul trecându-și încă o dată degetele peste mățaniile de călugăr.

Continuă fără să mai aștepte un răspuns.

— Excepționalul meu profesor mi-a mai spus și că „pentru a ajunge la sinele tău cel mai bun trebuie să renunți la sinele fals”. Iar asta se întâmplă doar prin perfecționare neobosită, reflecție continuă și sondare permanentă. Dacă nu te înalți zilnic, vei ajunge să te blochezi în viața pe care o ai definitiv. Mă face să mă gândesc la ceea ce a spus jurnalistul Norman Cousins: „Tragedia vieții nu este moartea, ci ceea ce lăsăm să moară în noi cât trăim”.

Bărbatul fără adăpost își ridică glasul răgușit și remarcă:

— Excepționalul meu profesor m-a învățat că, odată ce ne transformăm relația primară cu noi înșine, vom descoperi că relațiile cu ceilalți oameni, munca noastră, venitul și influența pe care o avem se vor transforma. Majoritatea oamenilor nu pot să se suporte pe ei înșiși. Așa că nu pot să stea niciodată singuri, în liniște. Au nevoie să fie în permanență înconjurați de oameni, ca să scape de sentimentul că

se urăsc din cauza potențialului irosit, ratând minunile și înțelepciunea pe care le aduc singurătatea și liniștea. Sau se uită la nesfârșit la televizor, fără să își dea seama că asta le macină imaginația și le golește totodată contul din bancă.

— Viața mea pare atât de complicată. Mă simt atât de copleșită. Nu am timp pentru mine, repetă antreprenoarea. Nu sunt sigură ce s-a întâmplat cu viața mea. Lucrurile au devenit pur și simplu dificile.

— Te înțeleg, zise artistul punând un braț pe umărul noii sale prietene. Intuiția îmi spune că treci prin mai multe greutăți decât ne spui. Și este în regulă. Știi, în unele zile viața mi se pare atât de confuză, încât nu pot să mă ridic din pat. Nu fac decât să zac, frate. Închid ochii și îmi doresc ca ceața din creier să dispară odată. Măcar pentru o zi. Câteodată nu pot să gândesc cum trebuie. Și în acele zile, în inima mea nu mai e nicio speranță. E nașpa. Însă și mulți oameni sunt nașpa, frate. Nu sunt antisocial. Sunt doar anti-tâmpiți. Prea mulți oameni proști în zilele noastre. Își fac fotografiile stupide la modă, țuguindu-și buzele, în haine pe care nu pot să și le permită. Își petrec timpul cu oameni de care nici măcar nu le place. Aș prefera să trăiesc o viață contemplativă. O viață riscantă. O viață adevărată. O viață de artist. Mă înnebunește cât de superficiali au devenit oamenii.

Artistul izbi apoi cu pumnul în cealaltă palmă. De-a lungul maxilarului îi apăruă niște cute rigide, iar pe gâtul gros îi pulsă o venă albastră.

— De acord. Te înțeleg, spuse bărbatul fără adăpost. Viața nu este ușoară, oameni buni. În cea mai mare parte a timpului, este o muncă grea și anevoioasă. Dar după cum a spus John Lennon: „Totul va fi bine la sfârșit. Și dacă nu este bine, atunci nu este sfârșitul”, încercă el binevoitor,

declamând încă un citat din rezerva aparent nelimitată pe care o avea în cap.

Artistul se înmuie instantaneu, zâmbind într-un fel care părea aproape dulce. Respiră adânc. Îi plăcuse ce auzise.

— Și, continuă vagabondul, această ascensiune spre atmosfera rarefiată a măiestriei personale și profesionale la care ne-am înscris în mod evident noi trei nu este pentru cei slabi de înger. Îmbunătățirea vieții astfel încât să cunoști adevărata fericire și optimizarea abilităților astfel încât să fii stăpân pe domeniul tău pot fi adesea inconfortabile. Trebuie să fii sincer. Iată însă un fapt esențial pe care l-am învățat: suferința de a te dezvolta este mult mai puțin costisitoare decât prețul devastator al regretului.

— Unde ai învățat asta? îl întrebă artistul, notându-și repede cuvintele în carnețel.

— Nu pot să îți spun. Nu încă, îi răspunse bărbatul fără adăpost, sporind misterul cu privire la locul în care descoperise cea mai mare parte a cunoștințelor.

Antreprenoarea se întoarse cu spatele la artist. Își notă și ea o parte a gândurilor în gadgetul ei. Bărbatul fără adăpost își strecură apoi mâna într-un buzunar al cămășii în carouri pline de găuri și scoase un fel de fișă extrem de uzată. Apoi, o ridică, așa cum face un copil de grădiniță la activitatea „Arată și spune”.

— Mi l-a dat o persoană distinsă când eram mult mai tânăr și îmi fondam prima companie. Semănam mult cu voi, pisoilor: plin de visuri și gata să îmi pun amprenta asupra lumii. Însetat să mă afirm. Plin de energie să domin jocul. În primii 50 de ani din viață este vorba, în principal, despre căutarea legitimității, să știți. Tânjim după aprobare socială. Vrem ca semenii noștri să ne respecte. Ne dorim

ca vecinii să ne placă. Cumpărăm tot felul de lucruri de care nu avem nevoie realmente și suntem obsedați să facem bani de care nu ne bucurăm cu adevărat.

— Ai dreptate în totalitate, murmură artistul, dând nervos din cap și schimbându-și vizibil poziția corpului, în timp ce șuvițele groase i se legănau pe umeri.

Sala în care avusese loc evenimentul era acum goală.

— Dacă avem curajul să privim în noi, descoperim că facem asta fiindcă avem acolo o mulțime de găuri. Credem în mod fals că materia exterioară va umple ceea ce este gol înăuntru. Însă nu va umple găurile niciodată. Niciodată! Oricum, atunci când mulți dintre noi ajungem la jumătatea vieții, ne întoarcem la 90 de grade. Începem să ne dăm seama că nu vom trăi pentru totdeauna și că zilele noastre sunt numărate. Și astfel intrăm în legătură cu caracterul nostru muritor. E o idee importantă. Ne dăm seama că vom muri. Ne concentrăm mult mai bine pe ceea ce este cu adevărat important. Devenim mai contemplativi. Începem să ne întrebăm dacă ne-am respectat talentele, dacă am fost credincioși valorilor noastre și dacă am avut succes din acele puncte de vedere care ni se par corecte. Și ne gândim la ce vor spune despre noi după moarte cei pe care îi iubim cel mai mult. În acest punct, mulți dintre noi fac o schimbare enormă: trec de la căutarea legitimității în societate la construirea unei moșteniri însemnate. Așadar, în ultimii 50 de ani este mai puțin vorba despre *mine* și mai mult despre *noi*. Mai puțin despre egoism și mai mult despre cum să fii util comunității. Încetăm să mai adăugăm lucruri în viață și începem să scădem – și să simplificăm. Învățăm să ne bucurăm de frumusețea simplă, să simțim recunoștință în fața micilor miracole, să apreciem valoarea inestimabilă a liniștii sufletești, să ne petrecem mai mult timp cultivând

legăturile omenești și să ajungem să înțelegem că cel care oferă cel mai mult este cel care câștigă. Și atunci restul vieții devine o dăruire fenomenală față de dragostea de viață însăși, dar și o vocație a bunăvoinței față de cei mulți. Iar asta ajunge să fie, potențial vorbind, poarta ta către nemurire.

— E foarte special, șopti antreprenoarea. Nu m-am mai simțit de multe luni atât de plină de speranță, de energie și cu picioarele pe pământ. Tatăl meu mă ajuta să trec peste perioadele dificile, îi spuse ea artistului. De când a murit nu mai am pe nimeni pe care să mă pot baza.

— Ce s-a întâmplat cu el? o chestionă artistul.

— Mă sunt puțin cam vulnerabilă acum, chiar dacă în mod cert mai puternică decât eram când am intrat aici de dimineață. Dar nu voi spune decât că și-a luat singur viața. Tata era un om remarcabil: un pionier în afaceri cu un succes imens. Pilota avioane, conducea mașini de curse, îi plăcea vinul de bună calitate și se bucura de compania femeilor frumoase. Era atât de plin de viață! Apoi, partenerul lui de afaceri i-a luat totul: un scenariu nu foarte diferit de acela îngrozitor pe care îl trăiesc eu acum. Oricum, stresul și șocul faptului că lumea lui se prăbușea l-au împins să facă ceea ce nu și-ar fi imaginat niciodată. Cred că pur și simplu n-a mai găsit nicio cale de scăpare, mărturisii antreprenoarea în vreme ce glasul i se schimba.

— Poți să te bazezi pe mine, spuse cu delicatețe artistul. Își duse la inimă mâna cu un inel cu cap de mort pe degetul mic, în vreme ce rostea aceste cuvinte, părând atât galant, cât și boem.

Bărbatul fără adăpost întrerupse momentul intim pe care îl împărtășeau cei doi.

— Uite, citiți asta, le spuse el când le înmână fișa aceea. Vă va fi utilă cât vă veți ridica amândoi la următorul nivel de performanță și veți avea parte de experiența a tot ceea ce vine odată cu această aventură în conducerea oamenilor, perfecționarea personală și crearea unei cariere de o productivitate neobișnuită.

Cu litere roșii pe hârtia care se îngălbenise din cauza trecerii timpului scria: „Orice schimbare este grea la început, plină de confuzie la mijloc și minunată la sfârșit”.

— Chiar așa este, observă antreprenoarea. O informație valoroasă pentru mine. Mulțumesc!

Artistul lăsă apoi să se deruleze mai departe înregistrarea ilegală a prezentării Vrăjitorului:

Fiecare dintre voi poartă în inimă un geniu tăcut și un erou triumfător. Dacă vreți, ignorați aceste cuvinte ca fiind vorbele idealiste ale unui bătrân care vă inspiră. Dar eu sunt mândru să fiu un idealist. Lumea are nevoie de mai mulți ca noi. Cu toate acestea, sunt și realist. Și iată care este adevărul: în prezent, majoritatea oamenilor de pe glob nu se gândesc prea mult la ei înșiși, din păcate. Își fixează identitatea în funcție de ceea ce sunt la exterior. Își evaluează realizările în funcție de ceea ce au acumulat, nu de caracterul pe care și l-au cultivat. Se compară cu filmările luminoase, orchestrate – și false – prezentate de oamenii pe care îi urmăresc. Își măsoară valoarea în funcție de avere. Și ajung să fie captivi ai falsei idei că, dacă ceva nu s-a făcut niciodată, nici nu se va face, sărăcind posibilitățile mărețe și electrizante pe care viața lor este menită să le aibă. Asta explică de ce se scufundă majoritatea în nisipurile mișcătoare ale nesiguranței, plictisului, distragerii atenției și complexității.

— Mămici melodramatice, îi întrerupse din nou bărbatul fără adăpost. Așa le spun eu bărbaților și femeilor care s-au molipsit de virusul victimizării. Nu fac decât să se plângă cât de prost le merge, în loc să își folosească puterea primordială pentru a îmbunătăți lucrurile. Iau în loc să ofere, critică în loc să creeze și își fac griji în loc să muncească. Formați-vă anticorpi care să lupte cu orice formă de mediocritate, și să nu-i permită să ajungă în preajma activității voastre profesionale, la serviciu, sau a vieții private, acasă. Nu fiți niciodată mămici melodramatice.

Antreprenoarea și artistul se uitară pe furiș unul la celălalt. Apoi chicotiră, atât din cauza termenilor pe care îi folosea străinul neobișnuit, cât și din cauza felului în care își ridicase un braț și făcuse cu degetele semnul păcii, rostind cuvintele pe care tocmai le spusese. Dacă te-ai fi aflat cu ei, ai fi crezut și tu că este ciudat.

Vrăjitorul se auzea rostind următoarele cuvinte, cu un talent de actor:

Ca să fie limpede, în fiecare zi – tot restul vieții voastre – vă veți întâlni cu șansa de a vă demonstra talentul de lideri, oriunde ați fi și în tot ce veți face. Autoritatea nu este doar pentru personalitățile emblematiche de nivel mondial și pentru giganții de pe piață. Este o arenă în care toată lumea are ocazia să joace. Și asta fiindcă atunci când este vorba despre leadership nu este vorba numai despre un titlu formal, un birou mare și bani în bancă. Este vorba mai mult despre angajamentul pe care ți-l iei față de excelență în tot ceea ce faci – și în ceea ce ești. Înseamnă să rezisti tiraniei banalității, să nu permiți negativismului să îți fure sentimentul de uimire și să împiedici ca orice formă de sclavie față de mediocritate să îți infecteze viața. În cazul leadershipului, se pune problema să schimbi lucrurile, chiar

acolo unde te afli. În cazul unui leadership adevărat, înseamnă să depui o muncă minunată care să demonstreze geniul, să îți revoluționeze domeniul de activitate prin proporțiile sale, prin inovație și execuție și care să fie sublimă într-un mod atât de uluitor încât să dureze, rezistând testului timpului, într-o epocă în care majoritatea oamenilor scot produse viabile de o calitate acceptabilă minimă, de dragul banilor obținuți rapid. Nu faceți niciodată asta. Vă rog!

Nu munciți niciodată doar pentru câștig. Trudiți ca să influențați lucrurile. Faceți ca scopul vostru principal să fie promulgarea valorii profunde reprezentată de o magie neobișnuită, vecină cu poezia. Arătați care este expresia deplină a ceea ce este posibil să creeze o ființă umană. Dezvoltați-vă răbdarea de a nu vă trăda poziția care susține rezultate de primă clasă, chiar dacă nu creați decât o singură capodoperă de-a lungul vieții. Călătoria prin viață va merita chiar și pentru realizarea acestei unice fapte eroice.

Fiți virtuozii. Ieșiți în evidență. Fiți excepționali. Cei aflați printre primii 5% sunt mult mai puțin preocupați de faimă, bani și aprobarea celorlalți și mult mai interesați să își depășească categoria de greutate prin măiestrie, să își ridice nivelul de salarizare și să creeze genul de productivitate care inspiră și servește milioane de oameni. De aceea fac adesea milioane. Nu leneviți, așadar. Dați mereu tot ce aveți mai bun.

Bărbatul fără adăpost avea acum ochii închiși. Se întinse pe podea și făcea o serie de flotări într-un singur braț. Și scanda în tot acest timp: „Fii stăpân pe dimineața ta! Fă-ți viața mai bună!”.

Antreprenoarea și artistul clătinară amândoi din cap.

— Una dintre cărțile mele preferate este *Profetul*, spuse gânditorul artistul. Este una dintre cele mai bune cărți de

poezie scrise vreodată. Am citit undeva că Khalil Gibran a purtat cu el manuscrisul patru ani îndelungați și l-a cizelat în permanență, înainte să îl predea editurii, tocmai pentru a ajunge artă pură. Îmi aduc și acum aminte cu precizie cuvintele pe care le-a rostit atunci când a acordat un interviu despre procesul său creator unui jurnalist, deoarece ele mă ajută mult atunci când sunt în atelier. Cuvintele lui mă fac să tind în continuare către o putere mai mare ca artist, deși mă lupt serios cu tergiversarea. Așa cum am spus, sunt bunicel. Dar știu că pot să fiu extraordinar. Dacă aș putea numai să înving acest auto-sabotaj! Și pe demonii mei!

— Ce a spus? Întrebă bărbatul fără adăpost, stând acum în picioare și răsucindu-și ceasul lui mare. Pe fața lui colțuroasă șerpuiau broboane de sudoare.

— Iată exact ce a spus, cită artistul: „Am vrut să fiu sigur, foarte sigur, că fiecare cuvânt scris era cel mai bun pe care îl puteam găsi”.

— Marfă! replică bărbatul fără adăpost. Acesta este standardul pe care îl respectă întotdeauna cei mai buni.

Dintr-odată, pe înregistrarea audio se auzi cum tușește Vrăjitorul. Comentariile care urmară păreau să iasă chinuit, ca un prunc ce se împotrivește aprig să părăsească siguranța pântecului cald și sigur al mamei lui iubitoare.

Oricine poate deveni un lider de zi cu zi dacă se prezintă așa cum vă încurajez eu. Atunci când este ușor, dar mai ales atunci când este dificil. Începând de astăzi. Și dacă faceți astfel, victoria garantată se întrevăde în viitorul vostru. Trebuie să adaug că nu există vreo persoană în viață astăzi care să nu își poată îmbogăți în mod magnific gândirea, performanța, vitalitatea, prosperitatea și fericirea de o viață, dacă se apucă serios să practice o serie de ritualuri zilnice și să se

țină de ele până îi devin o a doua natură. Și asta mă aduce la singurul și cel mai important principiu al discursului meu: cel mai bun punct de plecare pentru a câștiga în ceea ce faceți și pentru a vă face o viață minunată este să vă alăturați Clubului 5 a.m. Cum să ajungi vreodată să fii formidabil, dacă nu-ți faci timp în fiecare dimineață pentru a te transforma într-o persoană formidabilă?

Antreprenoarea își lua acum notițe cu o concentrare maximă, nevăzută până atunci. Chipul artistului avea un zâmbet care spunea: „Asta mă face să mă simt puternic”. Bărbatul fără adăpost râgâi. Apoi se lăsă la podea și făcu un plank, genul de exercițiu preferat de profesioniștii din fitness, pentru a-și clădi un trunchi puternic.

Vrăjitorul se auzea tușind și mai tare. Urmă o pauză bruscă – și prelungită.

Apoi, rosti aceste cuvinte, cu pauză între ele. Respirația îi suiera clar. Vocea începu să îi tremure ca unui reprezentant de vânzări din telemarketing aflat la prima convorbire telefonică.

Trezirea la ora 5 dimineața este mama tuturor obișnuințelor. Acest regim reprezintă impulsul suprem pentru a vă transforma într-un model de neînvins al posibilităților. Modul în care vă începeți ziua determină într-adevăr măsura concentrării, energiei, entuziasmului și a excelenței pe care le aduceți. Fiecare dimineață reprezintă o pagină din povestea care va deveni moștenirea voastră. Zorii fiecărei zile reprezintă o altă șansă pentru a da frâu genialității, pentru a vă descătușa forța și pentru a juca în liga superioară a rezultatelor de excepție. Aveți în voi o mare putere și ea se dezvăluie cel mai bine la primele raze ale răsăritului. Vă rog să

nu permiteți suferinței din trecut și frustrărilor din prezent să vă diminueze gloria, să vă înăbușe caracterul invincibil și să îl sugrume pe căutătorul de posibilități nelimitate care se ascunde în sinele vostru suprem. Într-o lume care caută să vă mențină jos, ridicați-vă. Într-o epocă ce ar vrea să rămâneți în întuneric, pășiți în lumină. Într-o perioadă care vă vrăjește ca să vă uitați talentele, redobândiți-vă geniul. Lumea noastră o cere fiecăruia dintre noi. Să fim campioni în meseria noastră, războinici în lupta propriei dezvoltări și gardieni ai iubirii necondiționate, pentru toată omenirea.

Dați dovadă de respect și compasiune pentru toți cei care ocupă această planetă micuță, indiferent de credința, culoarea sau statutul lor. Ridicați-i, în această civilizație în care mulți își obțin energia trăgând-i pe alții în jos. Ajutați-i să simtă minunile adormite în lăuntrul lor. Arătați-le virtuțile pe care ne-am dori cu toții să le practice mai multă lume. Tot ce spun se adresează acelei laturi necorupte din voi, acelei laturi care era extrem de plină de viață înainte să învățați cum să vă temeți, cum să adunați cât mai mult, cum să vă strângeți în voi și să nu mai aveți încredere. Este treaba voastră, ca lideri ai propriei vieți, ca oameni de acțiune creatori porniți să schimbați cultura și ca cetățeni ai Pământului, să vă găsiți această dimensiune. Și odată ce ați reușit să o faceți, să vă petreceți restul zilelor în strânsă legătură cu ea.

Acceptați această oportunitate de gă sire a excelenței umane și vă promit că restul vieții voastre se va umple cu o simultaneitate de succese, dar și cu o magie orchestrată, aflată dincolo de granițele logicii. Îngerii supremi ai potențialului vostru superior vor începe să vă viziteze zilnic. De fapt, o serie sistematică de miracole aparent imposibile vor descinde asupra visurilor

voastre cele mai sincere, făcându-le pe cele mai bune să se împlinească. Și voi veți evolua, devenind unele dintre acele spirite rare și minunate care înnobilează întreaga lume doar prin simplul fapt că pașiți printre noi.

Sala de conferințe era cufundată acum în întuneric. Antreprenoarea scoase un suspin mare cât Ciudad de México. Artistul rămăsese nemișcat. Bărbatul fără adăpost începu să plângă.

Se așeză apoi pe un scaun, își ridică brațele ca un predicator și rosti răspicat cuvintele dramaturgului irlandez George Bernard Shaw:

Aceasta este adevărata bucurie a vieții: să fii folosit pentru un scop pe care îl recunoști ca fiind mareț; să fii o forță a naturii, nu un mănunchi micuț și agitat de suferințe și nemulțumiri care se plânge că lumea nu se va devota să-l facă fericit.

Sunt de părere că viața mea aparține întregii comunități și atâta timp cât trăiesc este un privilegiu pentru mine să fac pentru ea tot ce pot.

Vreau să fiu epuizat cu totul atunci când voi muri. Căci cu cât muncesc mai mult, cu atât trăiesc mai din plin. Pentru mine viața nu este doar o lumânare care arde. Este un fel de torță minunată pe care momentan o am în mână. Și vreau să o fac să ardă cât mai strălucitor cu putință, înainte să o înmânez generațiilor viitoare.

Bărbatul fără adăpost căzu apoi în genunchi. Își sărută mătăniile. Și continuă să plângă.

CAPITOLUL 5

O aventură bizară pentru o dimineată perfectă

„Fiecare își ține soarta în propriile mâini, așa cum ține un sculptor materialul brut pe care îl va preschimba într-o figură... Priceperea de a modela materialul după cum vrem trebuie învățată și cultivată cu atenție.”

— **Johann Wolfgang von Goethe**

— Dacă sunteți interesați, spuse bărbatul fără adăpost, aș fi fericit să petrec câteva dimineți instruindu-vă în complexul meu de pe malul oceanului. V-aș arăta care este rutina mea de dimineată și v-aș explica de ce configurarea precisă, până în cel mai înalt grad, a modului în care vă derulați prima oră din zi este esențială pentru excelență personală și performanță extraordinară în afaceri. Dați-mi voie să fac asta pentru voi, pisoilor. Viața voastră va începe să arate glorios, într-un timp destul de scurt. Iar călătoria cu mine va fi distractivă. Nu va fi mereu ușoară, după cum am auzit și de la bătrânul de pe scenă. Dar va fi încărcată de valoare, prolifică și frumoasă. Poate chiar la fel de minunată precum bolta Capelei Sixtine.

— Prima dată când am văzut-o am plâns, spuse artistul mângâindu-și barbișonul.

— Michelangelo a fost un tip rău. Și spun asta într-un sens bun, zise bărbatul fără adăpost, jucându-se și el cu barba lui neîngrijită. Își ridică apoi cămașa pentru a etala niște mușchi abdominali demni de un zeu grec. Degetul lung al unei mâini tuciuirii se mișcă peste contururi, cum coboară șerpuint o picătură de ploaie pe tulpina unui trandafir, după o aversă de mai.

— Măi, să-mi trag una! strigă artistul cu entuziasmul unei pisici căreia i s-a dat drumul într-un magazin cu papagali. Cum naiba i-ai făcut?

— Cu siguranță, nu cu un aparat de plastic pentru abdomene vândut de vreo emisiune TV noaptea târziu. Prin muncă am făcut mușchii ăștia supli și cizelați. Multe flotări, tracțiuni, plank-uri, abdomene și sesiuni de exerciții cardio extrem de extenuante, deseori pe plaja mea privată. Bărbatul fără adăpost scoase un portofel de piele, în mod evident scump, din care extrase cu grijă o bucată de plastic cu un desen pe ea. Iată cum arăta, ca să vezi și tu exact ce vedeau în acel moment antreprenoarea și artistul:

Fără să permită vreun răspuns de la cei doi ascultători ai săi, vagabondul răvășit continuă să vorbească.

— Dăruire, disciplină, răbdare și muncă. Valori în care puțini mai cred în prezent, când atât de mulți au o mentalitate potrivit căreia li se cuvine totul, așteptându-se ca o viață bogată, productivă și plină de satisfacții să apară din senin într-o zi, ca o vrabie la început de primăvară. Și așteptându-se ca toată lumea din jurul lor să depună efortul pe care sunt responsabili să îl depună ei înșiși. Unde este leadershipul în acest mod de operare?

O societate de adulți care se comportă ca niște copii răsfățați, uneori eu așa văd lumea noastră acum. Nu judec, doar spun și eu. Nu mă plâng, doar constat. Hei, pisoilor, iată ce încerc eu să vă spun lăsându-vă să vă uitați la mușchii mei abdominali sculptați: *Nimic nu e bun pentru cei care nu fac nimic bun**. Mai puțină vorbă și mai multe fapte, asta spun eu. Și ia fiți atenți.

Vagabondul se întoarce și își descheie cămașa plină de găuri. Pe spatelui lui drept și striat avea tatuat cuvintele: „Victimelor le place să se distreze. Învingătorii adoră să învețe”.

— Veniți să stați cu mine în casa mea pe care o am pe o insulă micuță și fermecătoare din mijlocul unui ocean fantastic, la cinci ore de coasta orașului Cape Town. Îi înmână antreprenoarei cardul de plastic cu cocotierul scrijelit pe el. Aceștia sunt delfinii mei, spuse el indicând fericit imaginea prost desenată.

Călătoria va merita cu vârf și îndesat, continuă. Aventura vieții voastre, cu siguranță. Unele dintre momentele voastre cele mai valoroase și mai senzaționale se vor desfășura acolo. Trebuie să aveți încredere în ce vă spun, oameni

* Joc de cuvinte în original: *Nothing works for those who don't do the work.* (n.ed.)

buni. Vă voi învăța tot ce știu despre un ritual matinal de mare clasă. Vă voi ajuta să ajungeți amândoi membri ai Clubului 5 a.m. Veți învăța să vă treziți devreme cu regularitate, așa că veți face până la prânz mai mult decât realizează majoritatea oamenilor într-o săptămână și astfel vă veți optimiza sănătatea, fericirea și sentimentul de pace interioară. Există un motiv pentru care atât de mulți dintre cei cu cele mai bune rezultate din lume se trezesc înainte de răsăritul soarelui: este cea mai specială parte a zilei. Vă voi explica cum am folosit această metodă revoluționară pentru a-mi clădi imperiul. Și ca să fie clar, imperiile vin sub multe forme – cel economic este doar unul dintre ele. Poți să creezi și imperii ale artei, productivității, omeniei, filantropiei, libertății personale și chiar spiritualității. Vă voi învăța cam tot ce am fost binecuvântat să învăț de la mentorul meu, care mi-a transformat viața. Veți descoperi atât de multe! Veți fi mișcați până la cel mai adânc nivel. Veți vedea lumea cu alți ochi. Veți mânca și cele mai alese mâncăruri și veți privi cele mai spectaculoase apusuri. Puteți să înotați în ocean, să vă scufundați cu delfinii și să zburați cu elicopterul meu peste tulpinile de trestie-de-zahăr care dansează în vânt. Și dacă veți accepta invitația de a mă vizita, pe care vi-o fac cu toată inima, insist să stați în casa mea.

— Doamne, glumești, nu? bubui glasul artistului.

Devenea din ce în ce mai evident că, asemenea multora din domeniul lui, era foarte emotiv, foarte puțin prevăzător și avea o sensibilitate care se trăgea dintr-o durere latentă. Cei care simt mai mult decât majoritatea oamenilor cred uneori că au fost blestemați. De fapt, li s-a dat un dar: unul care le permite să simtă ceea ce le scapă altora, să trăiască plăcerile pe care alții le neglijează și să observe măreția în momente obișnuite. Într-adevăr, asemenea oameni sunt

mai ușor de rănit, dar tot ei sunt cei care creează simfonii minunate, proiectează clădiri impresionante și găsesc leacuri pentru bolnavi. Tolstoi observa cândva că „numai oamenii care sunt capabili să iubească puternic pot să sufere o mare durere”, în vreme ce poetul sufit Rūmī scria: „Trebuie să-ți forțezi neîncetat inima până se deschide”. Artistul părea să fie exemplul perfect al acestor păreri.

— Nu. Foarte serios, băieți, vorbi cu entuziasm bărbatul fără adăpost. Am o casă nu departe de un sat numit Solitudine. Și, credeți-mă, i-au dat un nume corect. Numai atunci când scapi de zgomot și de neplăceri și stai în tăcere și liniște îți amintești cine ești și tot ceea ce trebuie să fii. Spuneți da vieții. Hai să facem asta! După cum a spus maestrul de pe scenă, magia va apărea odată ce începeți să exploatați tot mai mult ocaziile minunate care apar în calea voastră ca din întâmplare. Nu poți să câștigi un joc în care nu joci, nu-i așa? Realitatea este că viața vă susține, chiar și atunci când nu pare s-o facă. Dar trebuie să vă jucați rolul și să puneți totul în joc atunci când apare câte o oportunitate. Iar dacă veniți în casa mea de pe insulă, singurul lucru pe care vi-l cer este să stați suficient cât să vă învăț filosofia și metodologia pe care mentorul meu secret mi le-a împărtășit. E nevoie de ceva timp pentru a vă alătura Clubului 5 a.m.

Bărbatul fără adăpost făcu o pauză înainte să adauge:

— Voi avea grijă de toate cheltuielile voastre. Totul este plătit. Am să trimit chiar și avionul meu privat să vă ia, dacă sunteți de acord.

Antreprenoarea și artistul se uitară unul la altul, amuzați, încurcați și cu totul nesiguri.

— Te deranjează dacă eu și prietena mea stăm de vorbă câteva clipe singuri, frate? Îi ceru artistul, cu carnețelul încă în mână.

— Bineînțeles. Sigur. Stați cât vreți. Eu am să mă întorc la locul meu acolo și am să dau câteva telefoane echipei mele executive, spuse bărbatul fără adăpost îndepărtându-se.

— E absurd. De-a dreptul stupid, îi zise artistul antreprenoarei. Sunt categoric de acord cu tine că are ceva special. Poate chiar magic. Știu cât de nebunesc sună. Și *sunt* fascinat de acest mentor pe care îl tot amintește, acest profesor care pare un fel de maestru al zilelor noastre. Are niște idei extraordinare, cu siguranță. Și pare în mod evident că are multă experiență. Dar uită-te și tu la el! Doamne, tipul arată ca și cum ar fi sărac lipit, vai de capul lui. Nu cred că a făcut un duș de săptămâni întregi. Are hainele rupte. Este mai mult decât ciudat. Și uneori vorbește numai prostii. Habar nu avem cine este. Toată situația ar putea fi periculoasă. El ar putea fi periculos.

— Da. Categoric mai mult decât ciudat. *Tot* ce s-a întâmplat aici astăzi este mai mult decât ciudat, confirmă prietena sa. Chipul uscățiv al antreprenoarei se înmuie apoi. Ochii ei păreau însă tot melancolici. Mă aflu într-un moment în viață în care trebuie să fac niște schimbări majore, mărturisi ea. Pur și simplu nu mai pot să continui așa. Înțeleg ce spui tu. Nu am avut încredere aproape în nimeni și în nimic de când mi-am pierdut tatăl, la 11 ani. Este incredibil de înspăimântător să fii fată și să crești fără tată. Ca să fiu sinceră, am rămas cu niște sechele în urma acestei traume emoționale. Mă gândesc în fiecare zi la el. Am avut câteva relații intime proaste. M-am luptat mult cu stima de sine scăzută și am făcut câteva alegeri îngrozitoare în relațiile pe care le-am avut.

Cam în urmă cu un an, am început să merg la un psiholog care m-a făcut conștientă de motivele pentru care mă comportam așa cum mă comportam, continuă antreprenoria. Psihologii îl numesc „sindromul fiicei fără tată”. Aveam în adâncul sufletului o frică uriașă de abandon și toate sentimentele de nesiguranță care vin odată cu această suferință. Da, asta m-a făcut extraordinar de dură la suprafață. Și fără scrupule, într-un fel. Problema pierderii tatălui mi-a dat un impuls și ambiție. Totuși m-a lăsat goală pe dinăuntru. Am aflat că am încercat să umplu vidul pe care l-a lăsat, atunci când s-a dus, adâncindu-mă până la epuizare în munca mea, crezând că, atunci când voi avea și mai mult succes, voi găsi iubirea pe care am pierdut-o. Am tot încercat să îmi umplu golurile emoționale vânând mai mulți bani, așa cum dependentul de heroină are nevoie de doza lui. Am tânjit după un statut social și după aprobarea celor din industria mea, evadând online pentru plăceri distractive rapide, când aș fi putut să fac lucruri importante. După cum am spus, îmi dau seama că o mare parte a comportamentului meu a fost determinată de teama creată de provocările de început cu care m-am confruntat ca femeie tânără. M-am simțit inspirată atunci când Vrăjitorul a vorbit despre faptul că nu trebuie să facem ceva pentru bani, ci să tindem către statutul de lider și de persoană formidabilă pentru însemnătatea pe care ne-o oferă, pentru ocazia de a ne dezvolta pe care ne-o acordă și pentru o șansă de a schimba lumea. Cuvintele sale m-au făcut să mă simt plină de speranță. Vreau să trăiesc așa cum a spus el, dar nu sunt deloc aproape de acel punct. Iar de curând s-a întâmplat ceva în compania mea care m-a adus pe muchie de cuțit. Chiar nu mi-e bine în acest moment. Am venit la întâlnirea aceasta doar pentru

că mama mi-a cumpărat un bilet. Și sunt atât de disperată după o schimbare!

Antreprenoarea inspiră adânc.

— Îmi pare rău, se scuză ea, părând jenată. De abia te cunosc, așa că nu sunt sigură de ce îți mărturisesc toate astea. Cred că pur și simplu mă simt în siguranță în prezența ta. Nu sunt sigură de ce. Îmi pare rău dacă ți-am dat prea multe detalii.

— Nicio problemă, spuse artistul. După limbajul corporal părea că este interesat. Nu se mai juca neliniștit cu barbișonul și cu șuvițele de păr.

— Suntem atât de sinceri atunci când stăm de vorbă cu șoferii de taxi și cu alți oameni pe care nu îi cunoaștem bine, nu-i așa? continuă antreprenoarea. Tot ce încerc să spun este că sunt gata pentru o schimbare. Și instinctul meu îmi zice că omul ăsta sărac lipit, care vrea să ne învețe cum poate o rutină matinală excelentă să creeze imperii creative, productive, financiare și ale fericirii, are posibilitatea să mă ajute cu adevărat. Și să *ne* ajute. Nu uita de ceasul lui, adăugă ea.

— Îmi place de el, rosti artistul. Este un personaj aparte. Îmi place mult cum se exprimă atât de poetic uneori și e atât de plin de pasiune în fața altora. Gândește cu atâta vioiciune și îl citează pe George Bernard Shaw ca și cum viața lui ar depinde de asta. Foarte tare! Dar tot nu am încredere cu adevărat în el, spuse artistul dând din nou cu pumnul în palmă. Probabil că a șterpelit ceasul de la vreun idiot bogat.

— Uite ce e, înțeleg ce simți, îi răspunse antreprenoarea. Și eu mă simt la fel în mare măsură, iar noi doi abia ne-am cunoscut. Nu sunt sigură cum ar fi să merg în călătoria asta cu tine. Sper să nu te superi că spun asta. Pari un

tip tare drăguț. Un pic cam dur poate. Cred că înțeleg de unde vine acest lucru. Dar în adâncul sufletului ești bun. Știu asta.

Artistul păru plăcut surprins. Aruncă o privire la bărbatul fără adăpost care mânca felii de avocado dintr-o pungă de plastic.

— Va trebui să văd dacă pot să îmi aranjez programul astfel încât să plec de la birou ca să putem petrece un timp cu *el*, îi zise antreprenoarea, arătând înspre bărbatul fără adăpost. Acesta își lua gustarea în timp ce vorbea la o relicvă de telefon mobil și se uita fix în tavan. Începe să îmi placă ideea de a petrece un timp lângă un sat numit Solitude, pe o insulă micuță, mâncând mâncăruri fantastice și înotând cu delfinii. Presimt că va fi o aventură fenomenală. Încep să mă simt mai plină de viață.

— Păi, acum că o spui așa, îmi place și mie cum sună, spuse artistul. Încep să cred că în toate astea este o nebunie delicioasă. O ocazie specială de a accesa un univers cu totul nou al originalității. Ar putea să fie cel mai bun lucru de până acum pentru arta mea. Mă face să mă gândesc la ce a spus scriitorul Charles Bukowski: „Unii oameni nu o iau razna niciodată. Ce viață cu adevărat îngrozitoare trebuie să aibă!” Și Vrăjitorul ne-a încurajat să părăsim granițele vieții noastre normale, ca să ne putem dezvolta înzestrările, talentele și punctele forte. Un anume instinct îmi spune și mie să fac asta. Așa că, dacă mergi tu, o să merg și eu.

— Ei bine, știi ce? O să o fac. M-am hotărât. Sunt dispusă să merg până la capăt. Hai! se hotărî antreprenoarea.

— Până la capăt, fu de acord artistul.

Se ridicară amândoi și se îndreptară către bărbatul fără adăpost care stătea acum cu ochii închiși.

— Acum ce faci? îl întrebă artistul.

— Vizualizez intens tot ceea ce vreau să fiu și viața superioară pe care îmi doresc să o creez. Un pilot de vânătoare turc mi-a spus odată că, înainte de fiecare zbor, el „zboară înainte să zburăm noi”. Sugera că o repetare meticuloasă, pe scena imaginației, a modului în care doreau el și echipa lui să se desfășoare misiunea îi pregătea să execute realmente acea viziune a excelenței. Modul tău de gândire este un instrument extrem de puternic pentru măreția personală, o productivitate uimitoare și victorii creative – alături de valorile inimii, sănătății și sufletului. Vă voi învăța totul despre aceste concepte remarcabile, dacă îmi acceptați invitația. Să ne întoarcem însă la motivul pentru care am închis ochii. Aproape în fiecare dimineață îmi imaginez realizările ideale pentru ziua care este pe cale să înceapă. De asemenea, îmi sondez adânc emoțiile, ca să simt cum va fi atunci când voi obține victoriile pe care am planificat să le câștig. Mă închid într-o stare de spirit extrem de încrezătoare și nicio formă de eșec nu intră în sfera posibilităților. Apoi ies și fac tot ce se poate pentru a trăi ziua perfectă.

— Interesant! Antreprenoarea era fascinată.

— Asta este doar una dintre PSO-urile pe care le derulez ca să rămân în vârf. Date științifice solide confirmă că această practică mă ajută să îmi reglez pozitiv genomul, făcând să se exprime genele care erau mai înainte adormite. ADN-ul nu reprezintă destinul vostru, să știți. Nu vă faceți griji, pisoilor! Veți învăța despre domeniul revoluționar al epigenezei* când veți fi pe insulă. Veți învăța și niște date minunate din neuroștiințe care să vă ajute să vă amplificați

* Epigeneză – Concepție biologică după care embrionul se formează treptat, prin diferențieri succesive de părți noi, pe baza informației genetice. (n.ed.)

succesul în această epocă a atenției împrăștiate, astfel încât armele de distragere în masă să nu vă distrugă caracterul extraordinar. Vă voi dezvălui tot ce am descoperit despre crearea unor proiecte care sunt atât de măiestrit realizate încât rezistă testului timpului. Veți afla despre modalități fantastice de a vă mări concentrarea mentală și de a vă proteja energia fizică. Veți descoperi cum clădesc cei mai buni oameni de afaceri din lume firme care domină piața și veți învăța un sistem calibrat pe care cele mai voioase ființe omenești de pe planetă îl aplică în fiecare dimineață pentru a-și crea o viață învecinată cu magia. O, și în caz că vă întrebați, PSO înseamnă Procedura de Operare Standard. O expresie pe care o folosea mentorul meu atunci când vorbea despre structurile zilnice necesare pentru a găsi triumful în jocul vieții. Presupun că veniți?

— Da. Venim, confirmă antreprenoarea pe un ton bine dispus. Mulțumim pentru invitație.

— Mda, mulțumim, omule, adăugă artistul, părând mai liniștit acum.

— Te rugăm, spuse cu sinceritate antreprenoarea, învață-ne *tot* ce știi despre cum să îți creezi rutina matinală a unui lider cu mare influență și a unui om de afaceri cu un succes suprem. Vreau cu disperare să îmi îmbunătățesc performanța și productivitatea zilnică. Voi avea, de asemenea, nevoie de ajutorul tău pentru a-mi reorganiza viața. Ca să fiu sinceră, de mult timp nu am mai simțit atâta speranță. Dar nu sunt în cea mai bună stare de spirit.

— Mda, frate, spuse artistul. Spune-ne care sunt secretele tale pentru a avea o rutină matinală epică, care să mă ajute să devin cel mai bun pictor – și cel mai bun om – posibil. Și își flutura în aer carnețelul în vreme ce vorbea. Trimite-ne avionul. Du-ne în satul tău. Dă-ne niște nuci de

cocos. Lasă-ne să îți călărim delfinii. Și îmbunătățește-ne viața. Suntem dispuși să mergem până la capăt.

— Nimic din ceea ce veți descoperi nu se referă la motivație, observă bărbatul uscățiv cu un grad de seriozitate pe care nu îl mai manifestase până atunci. Toate aceste lucruri se vor referi categoric la *transformare*. Și sunt susținute de date solide, de cele mai recente cercetări și de tactici extrem de practice care au fost testate în tranșeele dure din domeniu. Pregătiți-vă pentru cea mai mare aventură pe care voi, pisoilor, o veți trăi vreodată!

— Excelent, declară antreprenoarea întinzându-se pentru a strânge mâna călită a străinului. Trebuie să recunosc că tot acest scenariu a fost extrem de ciudat pentru amândoi, dar, din nu se știe ce motiv, amândoi avem încredere în tine. Și da, suntem pe de-a-ntregul deschiși la această experiență nouă.

— Ești foarte amabil că faci asta pentru noi. Îți mulțumim, îi scăpă artistului. Părea oarecum surprins de cât de mare era bunăvoința sa.

— Grozav! Inteligentă decizie, băieți, veni răspunsul prietenos. Vă rog ca mâine dimineață să fiți lângă sala aceasta de conferințe. Aduceți cu voi haine pentru cel puțin câteva zile. Asta-i tot. După cum am spus, sunt încântat să mă ocup eu de restul. Am eu grijă de toate cheltuielile. Vă mulțumesc.

— De ce ne mulțumești? se miră antreprenoarea.

Bărbatul fără adăpost zâmbi cu delicatețe și se scărpină gânditor în barbă.

— În ultima sa predică înainte să fie asasinat, Martin Luther King Jr. a spus: „Fiecare om poate să fie extraordinar pentru că fiecare poate să fie de folos. Nu trebuie să ai

diplomă de facultate pentru a fi de folos. Nu trebuie să faci acordul între subiect și predicat pentru a fi de folos. Nu trebuie să știi despre Platon și Aristotel pentru a fi de folos. Nu trebuie să cunoști teoria relativității a lui Einstein pentru a fi de folos. Nu trebuie să știi a doua lege a termodinamicii și fizicii pentru a fi de folos. Nu ai nevoie decât de o inimă plină de bunăvoință. Și de un suflet care a crescut din iubire”.

Vagabondul își șterse o bucățică de avocado din colțul gurii, apoi continuă ce avea de spus.

— Una dintre lecțiile importante pe care le-am învățat de-a lungul anilor este că darul făcut altor oameni este un dar pe care ți-l faci singur. Sporește-le celorlalți bucuria și vei primi și tu mai multă bucurie. Îmbunătățește starea semenilor tăi și ființa ta se va înălța de la sine. Succesul este grozav. Dar este impresionant să ai o semnificație. Generozitatea – nu zgârcenia – este trăsătura tuturor marilor bărbați și femei care ne-au înnobilit lumea. Și avem nevoie mai mult ca niciodată de lideri, de lideri desăvârșiți, și nu de narcisiști obsedați de propriile interese personale.

Bărbatul fără adăpost se uită încă o dată în jos la ceasul lui mare.

— Când mori, nu poți să iei cu tine titlul, averea și jucăriile sofisticate, știați? N-am văzut încă un camion pentru mutări care să meargă în urma unui coșciug pe drumul către groapă.

Chicoti. Cei doi ascultători zâmbiră.

— E o adevărată comoară, șopti antreprenoarea.

— Sigur că este, recunosc artistul.

— Nu mai spune mereu sigur, zise antreprenoarea. Devine enervant.

Artistul păru cam șocat.

— În regulă.

— Tot ceea ce contează în ultima voastră zi pe acest pământ este potențialul pe care l-ați utilizat, eroismul pe care l-ați demonstrat și viețile omenești pe care le-ați înfrumusețat, spuse elocvent bărbatul fără adăpost. Apoi deveni tăcut. Și expiră adânc. În fine. E incredibil că veniți. Ne vom distra de minune.

— Pot să îmi aduc pensulele? întrebă artistul politicoș.

— Doar dacă vrei să pictezi în paradis, veni răspunsul bărbatului fără adăpost, făcându-i cu ochiul.

— Și la ce oră ar trebui să ne întâlnim mâine-dimineață în fața acestui loc? întrebă antreprenoarea, punându-și geanta pe unul dintre umerii ei slabi și osoși.

— La 5 dimineața, îi anunță bărbatul fără adăpost. Fiți stăpâni pe dimineața voastră! Faceți-vă viața mai bună!

Apoi dispăru.

CAPITOLUL 6

Un zbor către productivitatea, virtuozitatea și invincibilitatea maximă

„Timpul tău este limitat, așa că nu îl irosi trăind viața altcuiva. Nu te lăsa blocat de dogmă – adică nu trăi după rezultatul gândirii altor oameni. Nu lăsa ca zgomotul opiniilor celorlalți să acopere vocea ta lăuntrică. Și mai ales, ai curajul să îți urmezi inima și intuiția. Cumva ele știu deja ce vrei să devii cu adevărat.” – **Steve Jobs**

— Sunt atât de obosită, murmură antreprenoarea, cu energia unei țestoase bătrâne într-o zi de vacanță, ținând în mână un pahar enorm de cafea. S-ar putea ca această călătorie să fie mai dificilă decât am crezut. Încep să mă simt de parcă aș intra într-o lume cu totul nouă. Sunt entuziasmată. Așa cum ți-am spus și ieri, după seminar, sunt în mod clar gata să mă schimb. Pregătită pentru un nou început. Dar mă simt și neliniștită în privința tuturor acestor lucruri. Nu am dormit prea mult azi-noapte. Niște vise atât de ciudate și uneori violente. Și da, experiența aceasta cu care am fost de acord ar putea fi periculoasă.

— Păi și eu mă simt ca naiba, frate, spuse artistul. Nu-mi place deloc să mă trezesc așa devreme. A fost o idee îngrozitoare.

Cele două ființe curajoase stăteau pe trotuar, lângă sala unde Vrăjitorul își pusese în acțiune abilitățile și distruse-se multe inimi prin prăbușirea sa, cu o zi înainte.

Era ora 4:49.

— N-o să apară, mârâi aspru artistul. Era îmbrăcat în negru, iar la încheietura brațului stâng avea legată o bandană rubinie cu buline. Aceleași ghetete ca și ieri. Cele australiene. Zvârli un scuipat mare pe strada pustie. Se uită la cer cu ochii mijiți. Apoi își încrucișă brațele tatuete.

Antreprenoarea avea pe umăr o geantă mare de nailon. Purta o bluză de mătase cu mâneci extravagante, blugi de firmă și o pereche de sandale cu toc înalt, de genul celor pe care le poartă top-modelele cu ochelari de soare de dimensiunile unui apus pe o insulă grecească, atunci când nu lucrează. Își strânsese buzele și liniile chipului păreau aranjate într-o serie de intersecții interesante.

— Pun pariu că bărbatul fără adăpost ne-a tras clapa, spuse ea cu un rânjel. Nu mă interesează ceasul lui. Nu contează că poate să fie foarte expresiv. Nu mai înseamnă nimic pentru mine acum că mi-a reamintit de tatăl meu. Doamne, sunt epuizată. Probabil era la seminar fiindcă avea nevoie de un loc unde să se odihnească vreo câteva ore. Și poate că știa despre toată treaba cu rutina fiindcă auzise partea aceea – și o furase – din prezentarea Vrăjitorului. Iar avionul privat despre care vorbea face probabil parte din halucinația lui preferată.

Antreprenoarea se întorsese la scepticismul familiar și se ascundea în fortăreața care o proteja. Era limpede că speranța din ziua trecută dispăruse.

Chiar atunci, o pereche de faruri cu halogen surprinzător de puternice străpunseră zidul întunericului.

Cei doi tovarăși se uitară unul la altul. Antreprenoarea reuși să zâmbească.

— În regulă. Poate că într-adevăr instinctul este mult mai inteligent decât rațiunea, își șopti ea.

Un Rolls-Royce strălucitor, de culoarea cărbunelui, opri lângă bordură. Cu o eficiență rapidă, un bărbat într-o uniformă albă și curată sări din limuzină și îi salută pe cei doi cu o politețe de modă veche.

— Bună dimineța, doamnă. Și dumneavoastră la fel, domnule, pronunță el cu un accent britanic, punându-le bagajul în mașină dintr-o singură mișcare abilă.

— Unde este vagabondul? întrebă artistul cu tactul unui țărănoi care nu părăsise niciodată pădurea.

Șoferul nu se putu abține să nu râdă. Își recăpătă repede stăpânirea de sine.

— Îmi pare rău, domnule. Da, domnul Riley se îmbracă în ținute foarte modeste, ca să zic așa. Face asta atunci când simte nevoia să „dea de greu”, după cum denumește el această practică. Duce o viață remarcabil de exclusivistă în cea mai mare parte a timpului și este un om obișnuit să obțină orice își dorește. Tot ce își dorește, ca să fiu mai precis. Așa că, din când în când, face diverse lucruri pentru a se asigura că își controlează modestia și smerenia. Face parte din farmecul lui ciudat, aș putea adăuga. Domnul Riley mi-a cerut să vă dau asta.

Șoferul scoase două plicuri, făcute din hârtie de cea mai bună calitate. Când le deschiseră, antreprenoarea și artistul văzură următoarele cuvinte:

Hei, pisoilor! Sper că vă simțiți extraordinar. Nu am vrut să vă sperii ieri. Aveam nevoie, pur și simplu, să mă mențin cu picioarele pe pământ. Epictet, unul dintre filosofii mei preferați, scria: „Însă niciun taur, niciun om cu spirit nobil nu ajunge să fie tot ceea ce este dintr-odată; trebuie să treacă printr-o pregătire aspră iarna, să se pregătească și să nu se avânte în pripă în ceea ce nu i se potrivește”.

Disconfortul voluntar, fie îmbrăcându-mă așa cum am făcut-o, fie postind o dată pe săptămână, fie dormind pe podea o dată pe lună, mă menține puternic, disciplinat și concentrat pe cele câteva priorități centrale în jurul cărora mi-am construit viața. Oricum, să aveți un zbor extraordinar și să ne vedem curând în paradis. Vă îmbrățișez.

Șoferul continuă:

— Vă rog să țineți minte că aparențele pot fi înșelătoare, iar hainele nu spun nimic despre caracterul cuiva. Ați întâlnit ieri un om extraordinar. Înfățișarea nu dezvăluie cu adevărat calitatea unei persoane.

— Cred că nici bărbieritul, declară artistul lovind cu gheata neagră sigla strălucitoare Rolls-Royce din centrul uneia dintre roți.

— Domnul Riley nu v-ar spune niciodată ceea ce sunt pe cale să vă spun eu, deoarece este mult prea politicos și decent. Dar domnul la care vă referiți sub numele de „vagabond” este din întâmplare unul dintre cei mai bogați oameni din lume.

— Vorbești serios? întrebă antreprenoarea, și ochii i se făcură mari.

— Bineînțeles. Șoferul zâmbi politicos, deschizându-le ușa și făcându-le un semn cu mâna în mânușă albă să poftească amândoi în mașină.

Scaunele aveau acel miros minunat de mosc pe care îl are pielea nouă. Lambriul de lemn părea că fusese confecționat manual, de către o familie mică de meșteșugari exigenți care și-au clădit reputația în jurul acestei obsesii unice.

— Domnul Riley a făcut avere în urmă cu mulți ani, prin diferite acțiuni comerciale. A investit, de asemenea, la început în ceea ce a devenit acum o companie admirată la nivel internațional. Discreția nu îmi permite să îi menționez numele, iar dacă domnul Riley ar afla că discut chestiuni financiare cu dumneavoastră, ar fi extrem de dezamăgit. Instrucțiunile sale au fost să vă tratez cu cea mai mare grijă și să vă asigur de sinceritatea și seriozitatea sa. Și să vă duc în siguranță la Hangarul 21.

— Hangarul 21? Întrebă artistul în vreme ce se lăsă apatic în mașina opulentă ca un star rock obișnuit cu acest mijloc de transport sau ca un artist de hip-hop gata de o plimbare în weekend.

— Acolo își ține flota de avioane domnul Riley, răspunse scurt șoferul.

— Flotă? îl chestionă antreprenoarea, cu ochii ei căprui și frumoși treziți la viață de o privire foarte curioasă.

— Da, a fost singurul răspuns pe care îl acordă șoferul.

Era liniște în timp ce șoferul gonea pe străzi în această dimineață devreme. Artistul se uita pe geam răsucind o sticlă de apă într-o mână, neatent. Nu mai văzuse de mulți ani soarele răsărind.

— Foarte special. Cu adevărat frumos, recunosc el. Totul este atât de liniștit în acest moment al zilei. Niciun

zgomot. Atâta liniște. Chiar dacă mă simt obosit acum, pot să gândesc cu adevărat. Lucrurile par mai clare. Atenția mea nu e praf. Parcă restul lumii doarme. Cât calm!

Un șuvoi de raze subțiri de culoarea ambrei, paleta diafană a zorilor și liniștea acestui moment îl aduseră într-o stare de venerație. Și inspirație.

Antreprenoarea îl studie pe șofer.

— Spune-mi mai multe despre șeful tău, îi ceru ea, jucându-se neliniștită cu telefonul în timp ce vorbea.

— Nu pot să vă spun mai mult. Are o avere de mai multe miliarde de dolari. Și-a donat cea mai mare parte a banilor pentru acțiuni caritabile. Domnul Riley este persoana cea mai fascinantă, mai generoasă și mai plină de compasiune pe care o cunosc. Are, de asemenea, o putere de voință incredibilă, pe lângă faptul că are niște valori clare, cum ar fi cinstea, empatia, integritatea și loialitatea. Și, bineînțeles, este și un adevărat excentric, dacă îmi este permis să spun asta. Așa cum sunt mulți dintre cei foarte, foarte bogați.

— Am remarcat, fu de acord antreprenoarea. Sunt interesată totuși. Ce te face să spui că este excentric?

— Veți vedea, veni scurt răspunsul.

Rolls-ul ajunse în curând pe un aeroport privat. Nici urmă de domnul Riley. Șoferul accelerează până ajunseră la un avion de culoarea fildeșului care arăta impecabil întreținut. Singura pată de culoare de pe el apărea pe coadă. Într-o nuanță portocaliu-mandarină erau scrise patru semne grafice: „5AM”.

— Ce înseamnă „5AM”? întrebă antreprenoarea încordată, ținându-și strâns telefonul în mână.

— Clubul 5 a.m. „Fii stăpân pe dimineața ta! Fă-ți viața mai bună!” Este una dintre maximele după care și-a condus multe interese de afaceri. Oricum, cu părere de rău, aici

trebuie să vă spun adio. *Au revoir*^{*}, zise el înainte să care bagajul la aeronava strălucitoare.

Doi membri prezentabili ai echipajului stăteau de vorbă lângă scara metalică ce ducea în cabină. O stewardesă blondă și rafinată le înmână antreprenoarei și artistului prosoape fierbinți și le oferi cafea pe o tavă de argint.

— *Dobroe utro*^{**}, îi întâmpină ea pe cei doi cu un accent rusesc.

— A fost o mare plăcere să vă cunosc, strigă șoferul spre avion, în timp ce se întorcea la mașină. Vă rog să îi transmiteți cele mai bune urări domnului Riley de îndată ce îl vedeți. Și distracție plăcută în Mauritius.

— Mauritius? exclamă cei doi tovarăși, la fel de surprinși ca un vampir care dă peste un câțel de usturoi.

— Toate astea sunt incredibile, spuse artistul urcând în cabină. Mauritius! Mereu am vrut să merg pe insula asta și am citit câte ceva despre ea. E un loc frecventat de oameni cu clasă. Cu un aer franțuzesc. De o frumusețe nemai-pomenită. Și, din câte se spune, acolo trăiesc mulți dintre cei mai primitivi și mai fericiți oameni de pe Pământ.

— Și eu sunt copleșită, spuse antreprenoarea în vreme ce sorbea din cafea și aruncă o privire în cabina pilotului. Îi studia pe piloți în timp ce aceștia își făceau pregătirile de dinainte de zbor. Și eu am auzit că Mauritius este splendidă și că oamenii sunt extrem de prietenoși, săritori și avansați din punct de vedere spiritual.

După o decolare perfectă, avionul de clasa întâi se ridică în aer, spre nori. Odată ajuns la altitudinea de croazieră, li se servi șampanie de cea mai bună calitate și li se recomandă

* „La revedere”, în limba franceză în original. (n.tr.)

** „Bună dimineța”, în limba rusă în original. (n.tr.)

caviar, precum și o gamă întreagă de feluri principale fantastice. Antreprenoarea se simțea destul de mulțumită și mult mai puțin supărată de încercarea nemiloasă a investitorilor ei de a-i lua compania. Adevărat, poate că nu era momentul ideal să își ia o vacanță ca să învețe despre filosofia Clubului 5 a.m. și despre metodologia de la baza lui, care serviseră ascensiunii domnului Riley la rangul de titan al afacerilor și de filantrop global, ca un combustibil de rachetă. Sau poate că exact acesta era momentul perfect să scape de realitatea ei obișnuită, pentru a descoperi cum își încep ziua oamenii cu cel mai mare succes, cei mai influenți și mai fericiți de pe planetă.

După ce sorbi din șampanie, antreprenoarea se uită la un film. Apoi se cufundă într-un somn adânc. Artistul avea o carte intitulată *Michelangelo Fiorentino și Rafael da Urbino: maeștri ai artei Vaticanului*. Citi ore întregi din ea. Poți să îți imaginezi cât de fericit se simțea.

Traectoria de zbor a avionului se întindea peste mai multe continente și pe deasupra unui relief variat. Piloții pilotau cu meticulozitate, iar aterizarea a fost la fel de lină pe cât de minunată fusese întreaga experiență.

— *Bienvenue au Île Maurice**, anunță căpitanul la microfon, în timp ce aeronava rula pe pista recent pavată. *Merci beaucoup***. Bine ați venit în Mauritius și pe aeroportul internațional Sir Seewoosagur Ramgoolam, continuă el, rostind cuvintele cu încrederea binemeritată a cuiva care și-a petrecut cea mai mare parte a vieții în aer. A fost un privilegiu să avem două VIP-uri cu noi. Ne vom vedea din nou peste câteva zile, după cum ne-a informat asistentul personal al

* „Bine ați venit pe Insula Mauritius”, în limba franceză în original. (n.tr.)

** „Vă mulțumesc mult”, în limba franceză în original. (n.tr.)

domnului Riley cu privire la itinerarul dumneavoastră. Vă mulțumim din nou că ați zburat cu noi și sperăm că această călătorie a fost elegantă, excelentă și, mai presus de toate, sigură.

O mașină de teren lucioasă, de culoare neagră, sclipea pe pista de aterizare în timp ce stewardesa își conducea pasagerii speciali din avion către vehiculul cu motorul pornit.

— Bagajul vă va urma în scurt timp. Nu vă faceți griji: va fi adus în camerele de oaspeți din conacul de la malul mării al domnului Riley. *Spasiba**, adăugă ea pe un ton politicos și le făcu din mână cu vioiciune.

— Este de clasa întâi, observă antreprenoarea făcându-și fericită câteva selfie-uri, țuguindu-și buzele în mod neobișnuit, ca o fashionistă.

— Sigur, răspunse artistul, băgându-se în poza ei și scoțând limba așa cum a făcut Albert Einstein în celebra fotografie care îi trăda seriozitatea de om de știință și îi dezvăluia sentimentul nediminuat de mirare al unui copil.

În timp ce Range Rover-ul rula pe autostradă, tulpini înalte de trestie-de-zahăr se legănau în briza parfumată care bătea dinspre Oceanul Indian. Șoferul tăcut purta o șapcă albă, de genul celor purtate de băieții de serviciu din hotelurile de cinci stele, și o uniformă gri-închis, călcată la dungă, care sugera un profesionalism discret, dar rafinat. Încetinea de fiecare dată când scădea limita de viteză și se asigura că semnalizează ori de câte ori urma să schimbe direcția. Deși era evident că bărbatul este mai în vârstă, se deplasa cu mașina cu precizia unui novice tânăr dedicat să devină incontestabil cel mai bun. Pe parcursul călătoriei, concentrarea îi rămase fixată asupra șoselei din fața sa,

* „Vă mulțumesc”, în limba rusă în original. (n.tr.)

Într-un fel de transă menită să îi mențină pe pasageri în siguranță, dar să îi ducă la destinație cu o eficiență plăcută.

Trecură prin câteva sate mici în care atmosfera părea atemporală. Pe marginea drumurilor creștea bougainvillea*, pe linia de mijloc stăteau câini sălbatici cu o atitudine de regi ai șoselelor, înfruntând mașina de teren într-un joc mortal de care pe care, iar copiii se jucau pe peluze mici și înverzite, cu o degajare lipsită de griji. Din când în când, puteau auzi cocoșii cântând, în timp ce bătrâni cu pălării simple de lână, cu dinți lipsă în gură și pielea de culoarea castanelor stăteau pe bănci de lemn decolorate de vreme. Arătau de parcă aveau prea multe ceasuri de pierdut în acea zi, obosiți de greutatea vieții, dar în același timp înțelepți datorită zilelor trăite din plin. Coruri de păsări vesele cântau melodic, iar pretutindeni păreau să dea din aripi fluturi colorați.

Într-o comunitate micuță prin care se strecură mașina de teren, un băiat subțire, cu picioare ce păreau prea lungi pentru corpul lui, pedala pe o bicicletă pentru copii cu un scaun așezat prea sus pe cadrul metalic care scârțâia. În alta, un grup de adolescente în maiouri, pantaloni scurți și șlapi mergeau târându-și picioarele pe drumul îngust, dar bine întreținut, urmând un bărbat cu pantaloni scurți de un verde milităresc care purta un tricou ce avea imprimat pe spate: „Cel mai bun pui fript pe flacăra”.

Totul părea să se miște după timpul insulei. Oamenii păreau voioși. Radiau o vitalitate luminoasă care nu se vede în mod obișnuit în viața programată excesiv, dominată de mașini și câteodată lipsită de suflet pe care o trăiesc atât

* Bougainvillea – Plantă agățătoare, originară din America, cultivată ca ornamentală pentru bracteele mari, roșii-violacee strălucitoare, ce înconjură florile mici, tubulos-campanulate, aurii-deschis. (n.ed.)

de mulți dintre noi. Plajele erau nespuse de frumoase. Grădinile erau absolut splendide. Și toată această scenă care părea pictată de Gauguin era încadrată de o serie de munți care arătau de parcă fuseseră ciopliți de un sculptor florentin din secolul al XVI-lea.

— Vedeți structura aceea acolo, sus? spuse șoferul, rupând tăcerea pe care și-o impusese singur și arătând spre o formațiune de stânci de pe vârful unei culmi muntoase, care semăna cu o figură omenească. Se numește Pieter Both. Este al doilea munte ca înălțime din Mauritius. Vedeți vârful de acolo? Seamănă cu un cap de om, nu? arată el cu degetul către stânci.

— Chiar seamănă, răspunse artistul.

— Când eram la școala primară, continuă șoferul, ni s-a spus povestea unui bărbat care a adormit la poalele muntelui. Auzind sunete ciudate, s-a trezit și a văzut zâne și îngeri care dansau peste tot în jurul lui. Aceste ființe l-au pus să nu spună niciodată nimănui ceea ce tocmai văzuse, că altfel se va transforma în stană de piatră. El s-a învoit, dar apoi, din cauza entuziasmului datorat experienței mistice la care tocmai participase, și-a încălcat promisiunea și le-a spus multora despre norocul lui. Supărați, îngerii și zânele l-au transformat într-o stâncă. Iar capul i s-a umflat în asemenea măsură încât s-a ridicat, ca să ajungă să stea pe vârful muntelui maiestuos la care vă uitați voi acum, reamintindu-le tuturor celor care îl văd să își respecte promisiunile. Și să se țină de cuvânt.

Mașina de teren șerpui printr-un alt sat. Dintr-o boxă mică aflată pe o verandă se auzea muzică, în timp ce doi adolescenți și trei adolescente cu flori albe și roz în păr dansau veseli. Un alt câine lătra nu prea tare în fundal.

— Minunată poveste, remarcă antreprenoarea. Geamul de pe partea ei era deschis, iar părul șaten și ondulat flutura în vânt. Chipul ei, de obicei plin de linii subțiri, părea acum complet neted. Acum, pronunța cuvintele mai încet. O pace fără precedent îi răzbătea din voce. Una dintre mâini i se odihnea pe scaun – nu prea departe de locul în care se afla mâna artistului, care avea tatuaje gravate fin pe degetele mijlociu și arătător. Purta și acum inelul cu craniu și oase. Și șuvițele i se revărsau la fel din creștet.

— Mark Twain a scris că „mai întâi a fost creată insula Mauritius și abia apoi raiul; și că raiul a imitat insula Mauritius”, le zise șoferul, devenind acum mai cald, după ce fusese cam reținut la început. Radia la fel de mândru ca un președinte la Ceremonia de Investire*, după ce a spus asta.

— N-am mai văzut niciodată așa ceva, zise artistul, iar ostilitatea lui gotică împletită cu furia era înlocuită acum cu o atitudine mai calmă, mai lipsită de griji și mai relaxată. Iar atmosfera pe care o simt aici îmi trezește ceva profund creativ în suflet.

Antreprenoarea se uită la artist un pic mai mult decât ar fi fost acceptabil din punctul de vedere al politeții. Apoi își întoarse privirea către mare. Deși șovăielnic, nu se putu abține să nu zâmbească ușor.

Șoferul putea fi auzit șoptind prin stația mașinii de teren: „Suntem la cinci minute distanță”. Apoi le înmână fiecăruia dintre cei doi pasageri câte o tăbliță lucrată manual, care părea făcută din aur. Vă rog să le studiați, spuse el.

Pe metalul aparent prețios erau gravate fin cinci enunțuri. Iată cum arătau tăblițele:

* *Inauguration Day*, în original. (n.ed.)